XXIII. évfolyam 32. szám Ára: 1 forint 1967. augusztus 10

Ludas Matyi

— *Nézd, szívecském, végre egy zöldvendéglő, ahol nincs zene . . .*

Balázs-Piri Balázs rajza

(Revünk a 8—9. oldalon)

A panaszirodán

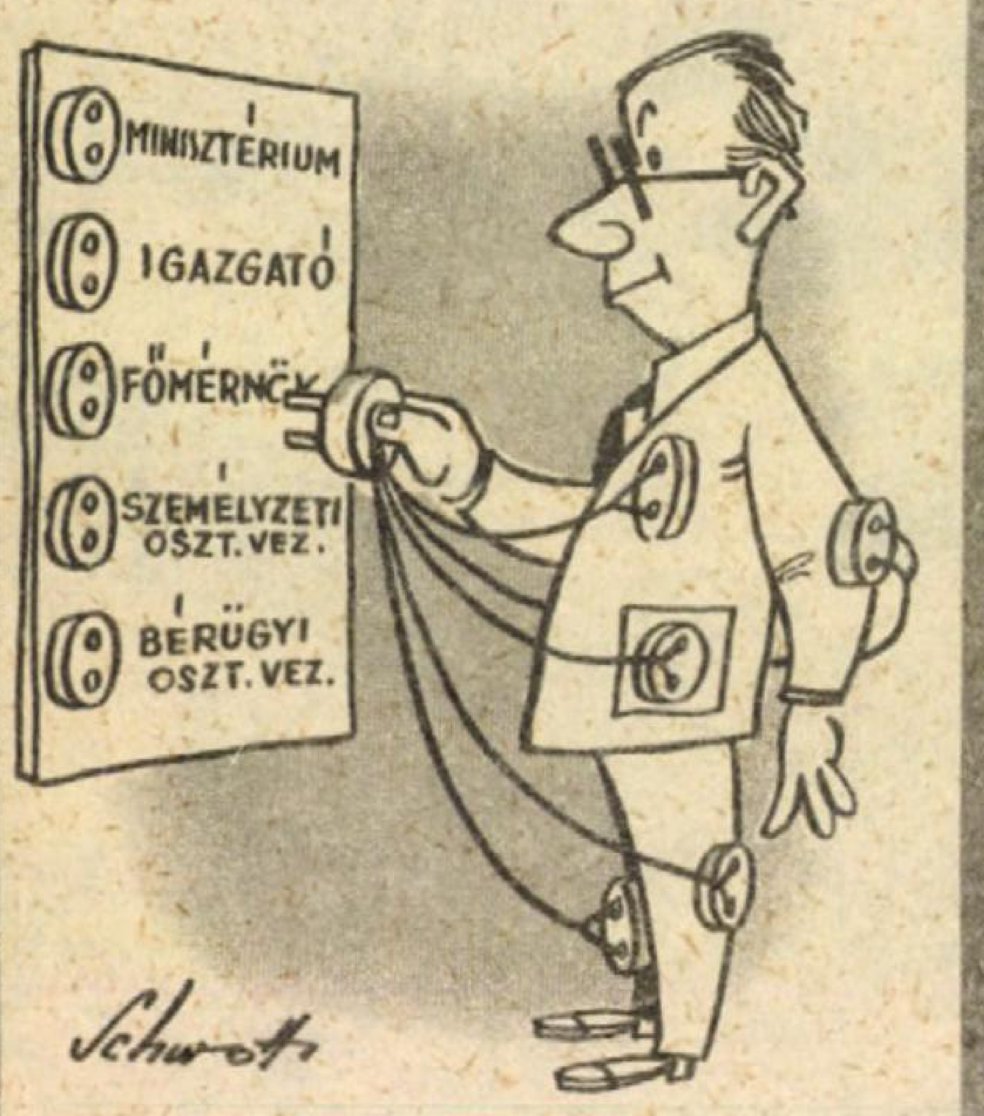
– Főnök úr, a kedves vevő éppen most tett panaszt a rúzsok minőségére!

Hiánycikk

– Képzeld, fiacskám, egy hónapja nem tudunk takarítónőt szerezni bent a vállalatnál!

Nem elveszett ember . . .

. . . megtalálja a jó kontaktusokat . . .

Időszerű plakát

VERSIKÉK

TANÚ!!

A későnkelő Molnár Ferencet
Egy nap tanúnak beidézték.
Kora reggel! Hemzseg az utca —
Az író meglepetve néz szét
Rohan mellette Pista, Palkó,
Erzsi, Trézsi, Jancsi, Samu —

Az író csodálkozva kérdi:
— Ez mind — tanú?

APRÓ KÖLCSÖN

Az Otthon Körben Zoltán bácsi
— Egykori híres szeladon —
Minthogy hitele rég megingott,
Így kért három forintot:

„Uram! Esetleg megadom."

Farkas Imre

Pesti tudósítónktól

Lehet, hogy álmodtam, de az is lehet, hogy megtörtént. Kedvenc eseményeim közé tartozik ugyanis, amikor valamelyik barátom a titkárnője útján hív fel engem telefonon. Mint például:

— Halló! Igen? Kapcsolom az igazgató kartársat.

Kis szünet, majd:

— Azonnal! Tessék a vonalban maradni!

Végül:

— Kapcsolom!

Az ismert hang:

— Szevasz, öregem! Nincs egy húszasod elsejéig?

Hallottam egy divatmegjegyzést:

— A miniszoknyát lassanként nem lehet megkülönböztetni a kalaptól!

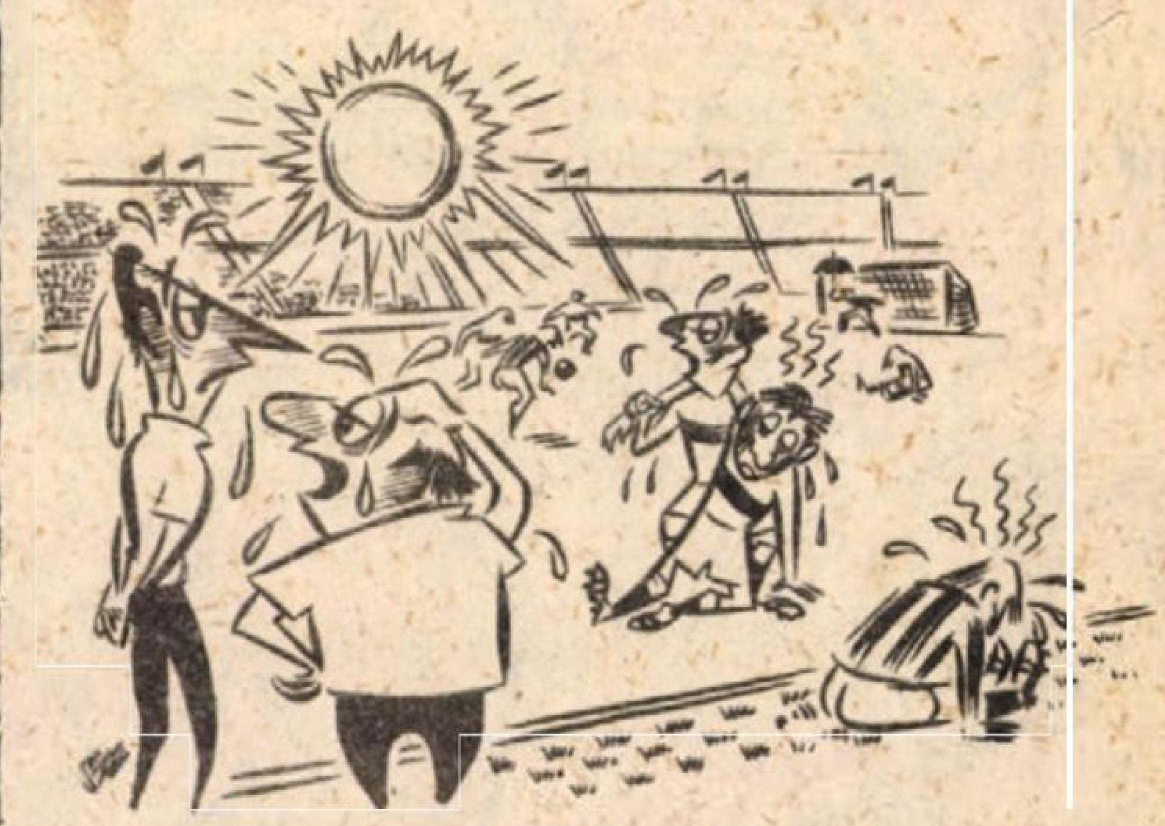
*

A táncdalfesztivál alatt panaszkodott egy anya:

— A fiam teljesen megőrül a beat-zenéért. A napokban Beethoven nevét Beathovennek írta!

f. l.

Megkezdődött az őszi idény

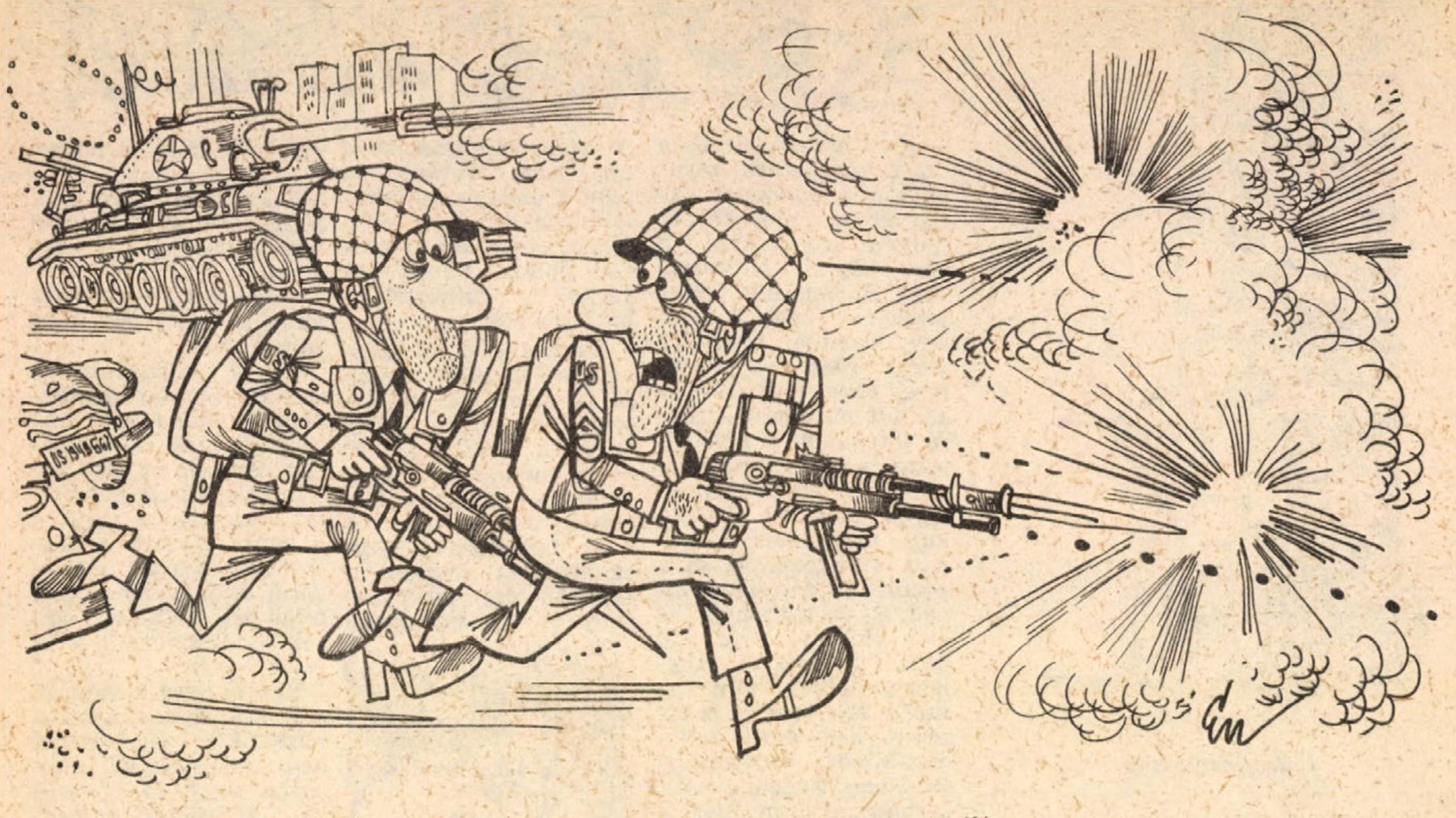

– Hiába, nincs szebb az ősznél!

A Ludas Matyi szerkesztőségének vagy szerkesztőinek címzett kéziratokra és rajzokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A postai válasz nélkül hagyott írások és rajzok megőrzésére nem vállalkozhatunk.

Saigonban

Endrődi István rajza

– Te bolond, már a tábornok urat is partizánnak nézed?!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

TÚLZOTT RÉSZLETEZÉS!

A székesfehérvári új cukrászda üvegfalú hűtőjében „kinéztem" magamnak egy fatörzset, egy lúdlábat és egy dobostortát. A sütemények árát egyenként három forint hatvan fillérrel jelezte az árcédula.

Elég jól számolok: a pénztárnál tíz forint nyolcvan filléres blokkot kértem. A pénztárosnő viszont arra kért, mondjam be, hogy miféle süteményeket óhajtok ezért a pénzért fogyasztani, mert ezt fel kell jegyeznie a blokkra, enélkül nem gilt a tíz nyolcvan.

Bemondtam, de megkérdeztem, hogy mi a csudának kell a süteményféleségeket még külön is részletezni és könyvelni, nem elég nagy talán e nélkül is a bürokrácia?

— Utasításunk van erre, kérem — felelte udvariasan a pénztárosnő, és serényen blokkolta a következő vendég kívánságát, pontosan részletezve, milyen süteményért fizeti be az összeget. Amíg egy vendéget könyvelt, a többi sorban állt a pénztár előtt...

Nem is rossz időbeosztás! De minek? — kérdem tisztelettel. — Hogy több dolga legyen a pénztárosnőnek?

(s—y)

A nagy VERSENY előtt

Nagy verseny lesz, országos tülekedés, porzik majd az aréna!

Hónapok óta ezt hallom a rádióban, ezt olvasom az újságokban, ezt magyarázzák nekem a szakemberek a televízió képernyőjéről.

Mint a világszép királykisasszony kezéért a messze földről összesereglett daliák, úgy fognak küzdeni egymással az üzemek, boltok, vendéglátóipari intézmények, csak hogy elnyerjék szíves pártfogásomat.

Ebben a versenyben ugyanis én leszek a tét.

Vonzó, okos reklámokkal keltik fel majd az érdeklődésemet, gondosan számontartják és buzgón teljesítik kívánságaimat, gyorsan és udvariasan szolgálnak ki, talán még a pénztártól való távozás után is reklamálhatok.

Még a nevem is megváltozik! Eddig holmi szürke fogyasztó voltam, ami azt jelentette: „Eszi, nem eszi, nem kap mást!", a közeljövőben kedves vevő leszek, aki válogathat, akinek igényei vannak, aki szép és tartós árut követelhet a forintjáért, mert mindenkinek, aki termel és elad, a legközvetlenebb érdekévé válik, hogy nála és ne másutt költsem el a kis pénzemet.

Mikor kezdődik ez a verseny?

Mindenki tudja: a jövő év elején, az új gazdasági mechanizmus életbelépésével.

Nem távoli időpont, addig fél lábon is kibírom, mégis valamire már most fel kell hívnom a versenyzők figyelmét.

Az előkészítő edzések fontosságára!

Aki ért a sporthoz, tisztában van azzal, hogy egy-egy jelentős viadal előtt edzésre van szükség. Szorgalmas alapozás, a legfontosabb mozgáselemek beidegzése, az erő növelése, a gyorsaság fokozása és még ezer egyéb tennivaló vár arra, aki fel szeretne kerülni a dobogóra.

Előkészítő edzések nélkül könnyen előfordulhat, hogy némelyik versenyző az indítópisztoly eldördülése után bent ragad, zavartan topog, vagy megindul ugyan, de pár méter után elmerevednek az izmai, vagy görcsöt kap, vagy nem bírja szívvel és idegekkel, és én hiába várom tárt karokkal a célnál.

Mindez arról jutott eszembe, hogy tegnap a zöldségüzletben egy ábrándos szemű, bájos fiatal elárusítónő nem nagyon hangosan, de mintha valami olyasmit javasolt volna, hogy pukkadjak meg a nevemnapján, tudniillik sehogyan sem fogtam fel, hogy neki az ütődött őszibarackot is el kell adnia, és még kevésbé értettem egyet azzal, hogy pont én vegyem meg az egész heti selejtet.

Nehéz elképzelnem, hogy ez az ifjú hölgy a verseny indulásáig csúcsformába lendüljön.

Kár, nagy kár, sokkal szívesebben várnám őt tárt karokkal a célszalagnál, mint a kopasz maszek zöldségest, a háztömb túlsó sarkáról.

Kürti András

Becsület rendjel

Elővigyázatosság

NYÁRI GŐZFÜRDŐK

Azt hiszem, kevesen védekeznek olyan okosan a kánikulai hőség ellen, mint én. És milyen egyszerűen! A tűző napról — Pesten vagy Budán, ahol éppen járok — betérek egy-egy üzletbe nézelődni vagy vásárolni azért, hogy rövid negyedórácskát ott eltölthessek. Sorra látogatom a cipőboltokat, a könyvkereskedéseket, az áruházakat és egyéb üzleteket. Mindenütt tökéletesen áporodott levegőtlenség és a gőzfürdők forrósága fogad. És ez nagyon jó: az ott eltöltött rövid idő után felüdülök és megkönnyebbülök kint az utcán. Ilyenkor az az érzésem, hogy üdítő, kellemes-hűvös környezetbe kerültem, és nem győzök örvendezni azon, hogy a tervezők és az építők nem gondoskodnak az üzletekben a ventillációról és a levegőcsere lehetőségéről.

Valamelyik forró nyári napon egy kedves szőke és fiatal elárusítónő azt mondta nekem: *„Tessék már egyszer bejönni a mi nyári gőzfürdőnkbe"*, amin azt az újonnan épült, korszerű ABC áruházat kellett értenem, ahol az elárusítónő dolgozik. Mondhatom, tökéletes építmény: nincs nyitható ablak, nincs levegőcsere, nincs ventilláció, és nincs légkondícionáló berendezés sem. A nagy kánikulában a nap heve áttüzelt az ABC áruház óriási üvegfelületén, és szinte fonnyadtra aszalta az elárusító pultok között kóválygó és a hőségtől zihálő vevőket.

Én persze, ez alkalommal is, felüdülve léptem ki az utcára, és dicsértem a tervezőket, hogy egyszerű eszközökkel és költségmentesen ilyen kellemes perceket szereztek nekem ebben a nagy forróságban. Csak az eladókat irigyeltem: egyetlen szál fehér köpenyben, gyöngyöző

homlokkal és csapzott hajjal kerek nyolc órát töltenek el az áruházban. Milyen frissen és felüdülve léphetnek ők ki az utcára? Lehet, hogy miattuk van ennyi nyári gőzfürdőnk.

Ezért csodálkoztam a minap, amikor az egyik vállalatunk igazgatója nyilatkozott a tévé híradóban arról, hogy a most elkészült tizenkilenc millió forintos beruházást nem veszi át az építőktől, mert a hosszú szerelőcsarnoknak nincs ablaka, nem lehet szellőztetni, és az irodákban sem biztosítható a levegőcsere.

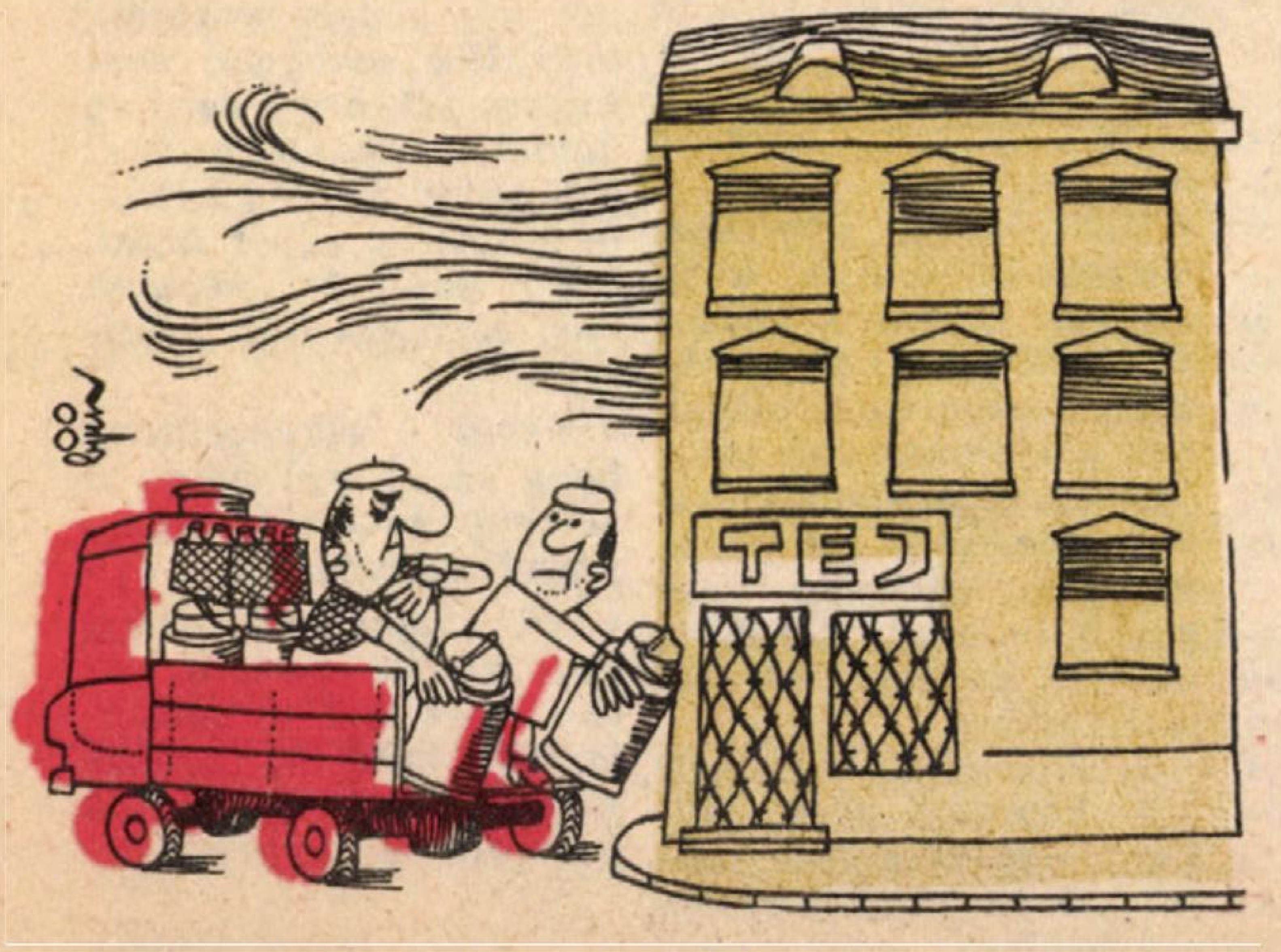
Hogy lehet egy nagyvállalat igazgatója ilyen finnyás?

Ha a vállalatvezetők mindegyike így gondolkodnék, mindmáig üresen állnának az áruházak, üzletek és más helyiségek. Az igazgató talán meg akarja fosztani a munkatársait a légszomjtól, a nyári gőzfürdőtől és a munka utáni felüdülés örömeitől? Ezzel én semmiképp sem értek egyet...

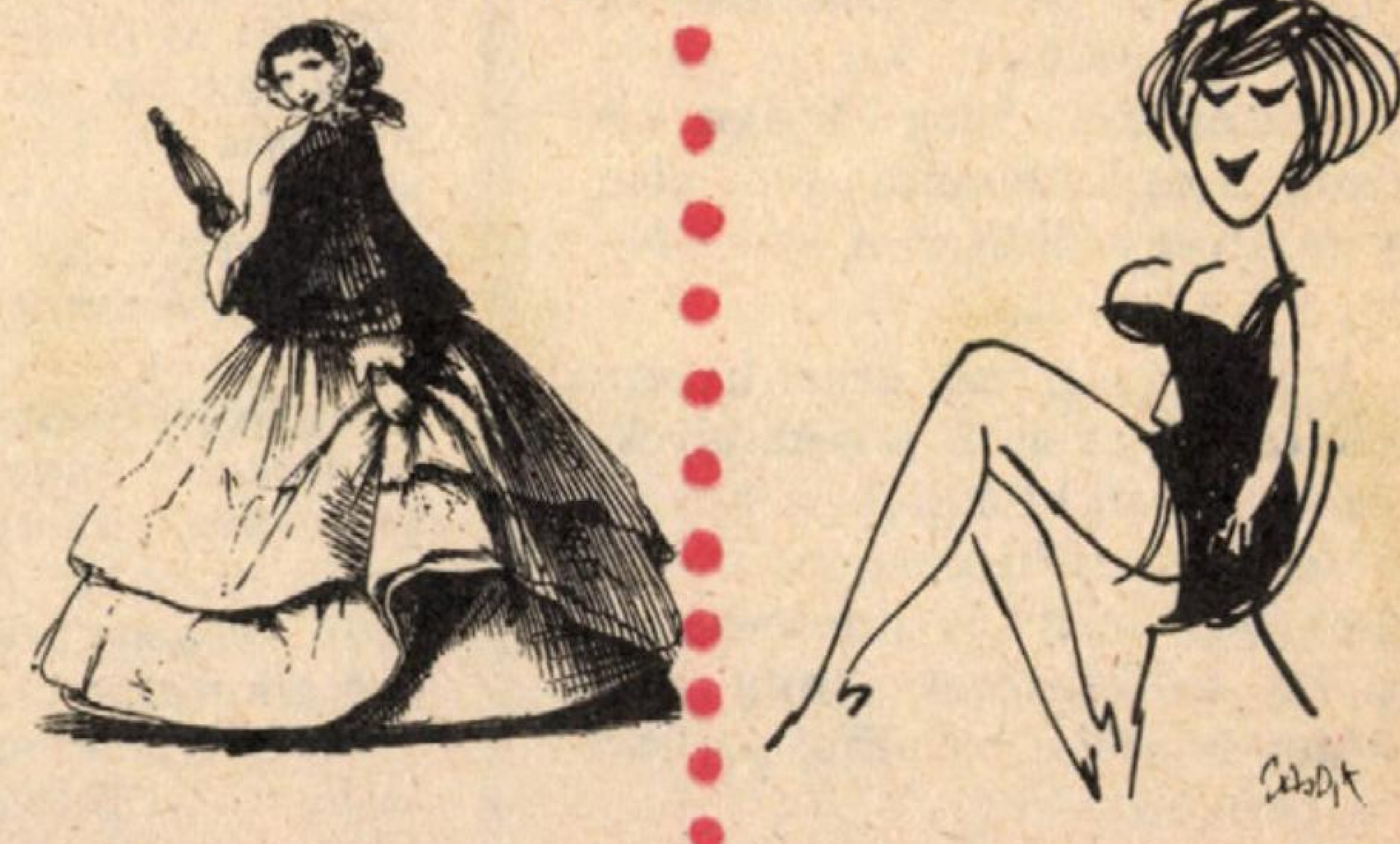
Éppen ezért mindazok számára, akik nyári gőzfürdőink jelentőségét nem méltányolják anynyira, mint én, javasolom: az üzletek, az áruházak, a szerelőcsarnokok és egyéb más helyiségek dolgozóit lássák el egy-egy nyaláb nyírfavesszővel, hogy jól megpaskolhassák magukat, ha netán napközben egy kis frissítőre áhítoznának. Kezdetnek nem is lenne rossz: olcsóbb mint a ventilláció, a finn szaunákban már eredményesen kipróbálták és lehet, hogy gyorsan elterjedne nálunk is. Miért ne valósítanánk meg ezt a módszert mindenütt a mi speciálisan magyar nyári gőzfürdőinkben?

Földes György

Ébresztő szolgálat

Történelem

Erkölcstelen kislány 1867-ben — Erkölcsös kislány 1967-ben

A Balatonon

– Ez a bácsi a geometriatanárom...

TÖRTÉNET HÁROM RÉSZBEN, EPILÓGUSSAL

Színhely: a nemrégiben megnyílt, reprezentatív étterem, a „Vörös Rák".
Szereplők: rengeteg vendég, egy főpincér és három felszolgáló.

I.

Húsz perce ülünk, még nem sikerült egyetlen pincérrel sem felvennünk a diplomáciai kapcsolatot.

Étlap öntevékeny elorzása egy másik asztaltól. Szomszédunkban székelykáposzta mellett szomorkodó hölgynek evőeszközt kölcsönzünk.

Főpincér jő, rendelést feladjuk: egy „haltál", üveg sör.

II.

Másfél órás várakozás. Megérkezik a sör, és a harmincöt forintos „haltál". Egy félbevágott halacska, tizenegy szem burgonya, két kanálka rizs, sok nyers uborka és két szelet paradicsom, szimbólum gyanánt, hogy ez „kétszemélyes" tál. Halacskát eltüntetjük, sört megisszuk, éhesek maradunk, beszélgetünk.

III.

Pincér majonézt hoz a halhoz, amelyre már alig-alig emlékszünk, olyan rég volt és olyan kicsi volt.

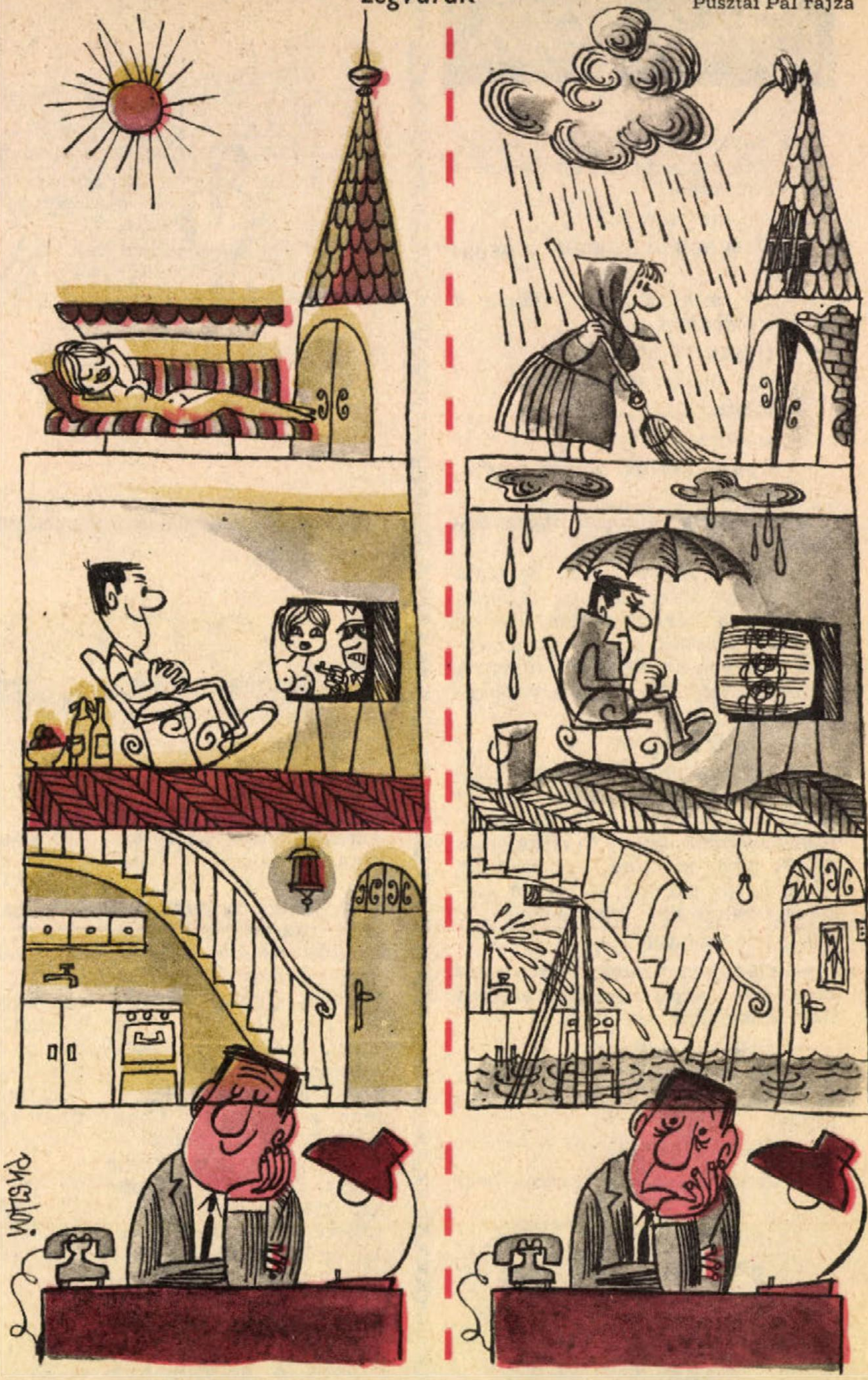
Epilógus: Egy kérdés a Vendéglátóiparhoz:

Miért kell drága pénzen, sok munkával létrehozni és megnyitni egy éttermet, ha nem tudnak kellő létszámú személyzetet biztosítani a működtetéséhez?

Dr. Orbán Endréné
Budapest

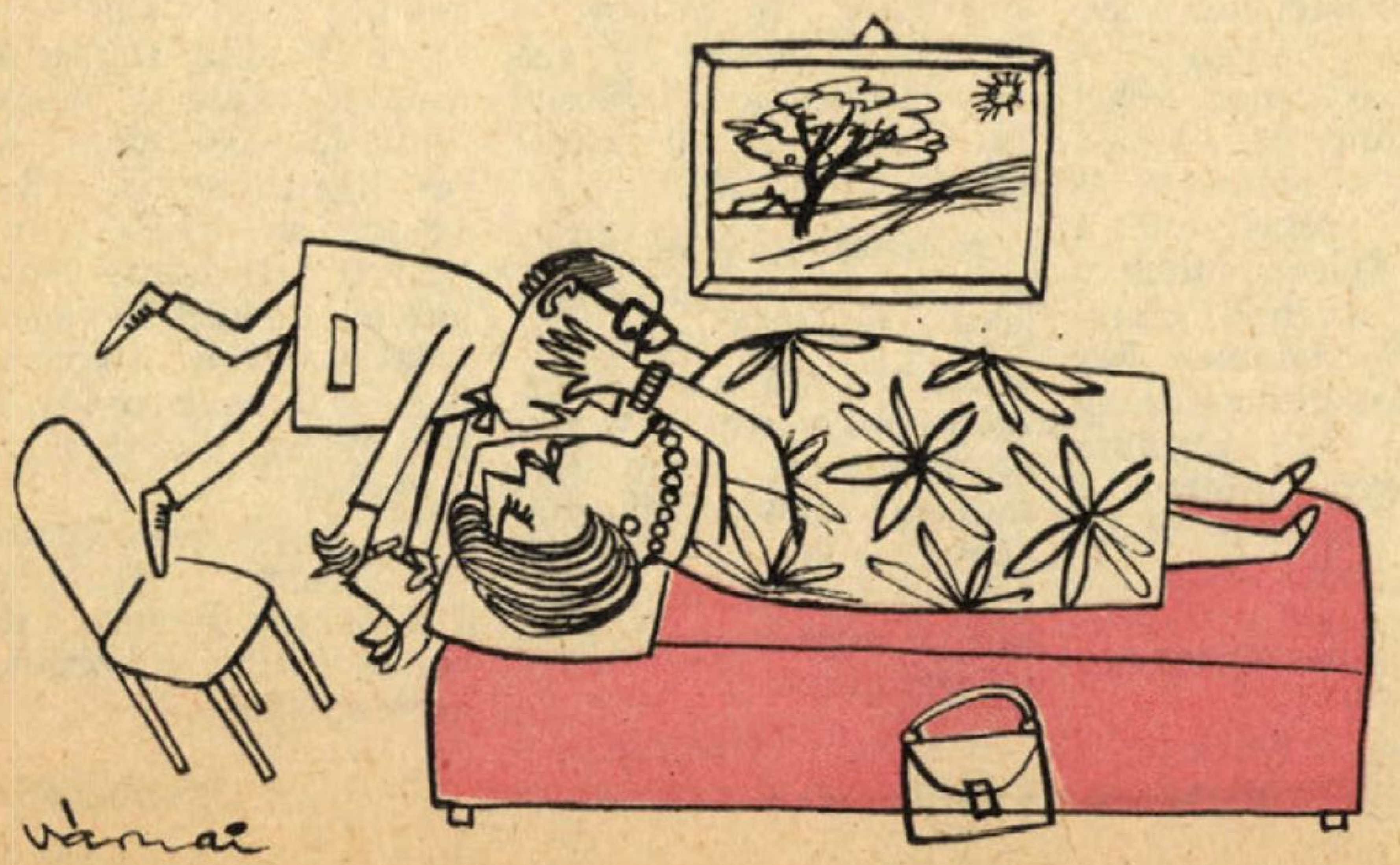
Légvárak

Pusztai Pál rajza

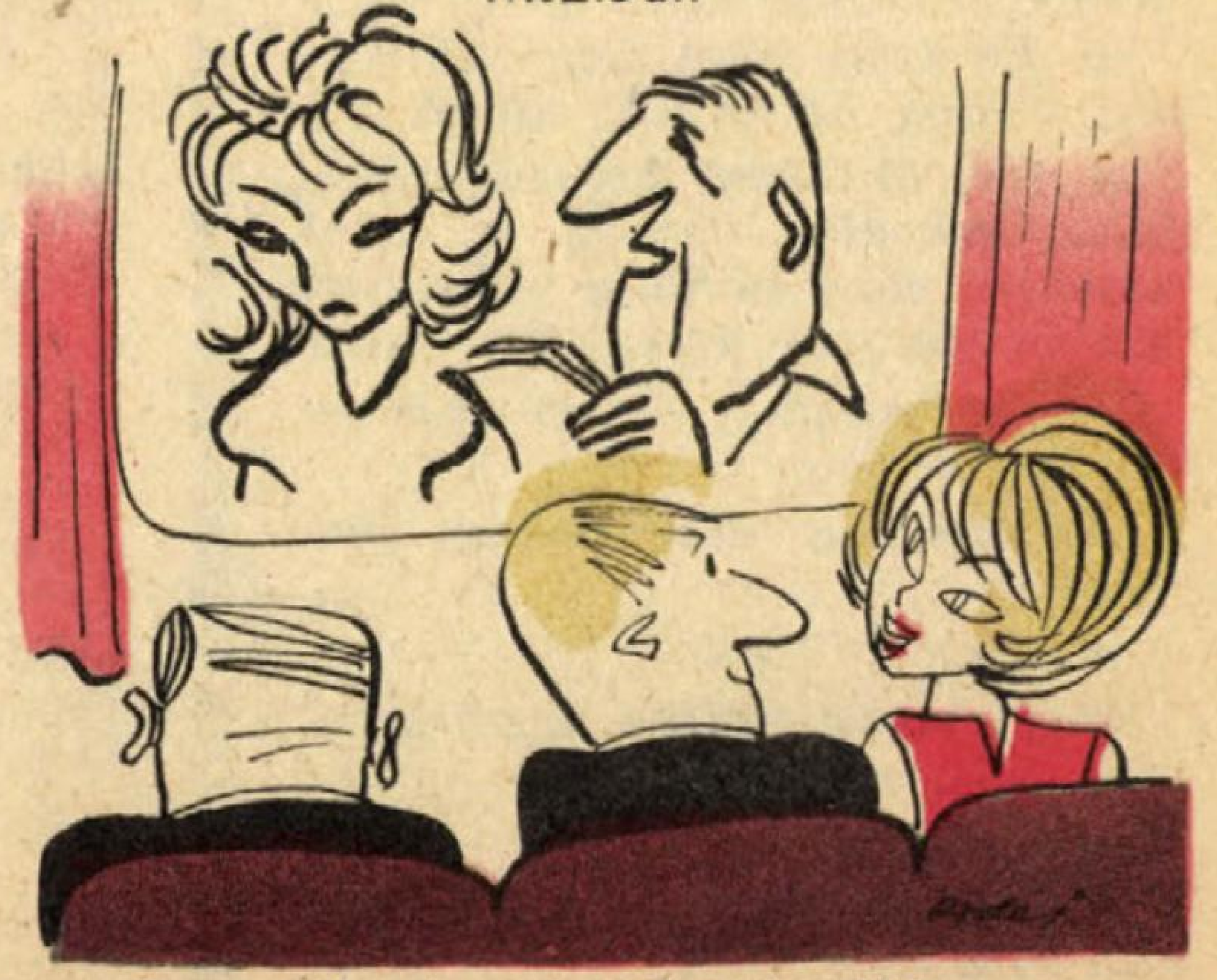

Az optimista — A pesszimista

Pszichoanalízis

Moziban

– Te, ennél még a tévéműsor is jobb!
– Hát, ha nem is jobb, de legalább fekve nézheti végig az ember.

Önkritika

Az asszony felébreszti a férjét:

— Valami gyanús zajt hallok a másik szobából!

A férj álmosan morog:

— Nem hallok semmit... hagyj békén...

— De mintha valaki járna a másik szobában.

— Ugyan ki járna...

— Azt én honnan tudjam?

— Képzelődsz...

— Biztosan betörő!

— Ugyan kérlek, hagyj aludni, aludj te is!

Az asszony hangja ingerültté válik:

— Az a legkönnyebb, leinteni az embert! Mert te vagy az okos, te vagy a tévedhetetlen! Ha én mondok valamit, arra csak legyintesz. Nagyon unom már a te nagyképűségedet! Mert igenis nagyképű vagy!

— Álmos vagyok!

— Bocsáss meg, hogy egy pillanatig is azt hittem, hogy egyszer igazat adsz nekem. Mert ha én valamit mondok, az csak képzelődés. Miért nem mondod meg nyíltan, hogy hülye vagyok, akinek a szavára semmit sem lehet adni?

— Mit mondtál?

— Oda sem figyelsz! Szép! Azt mondtam, hogy gyanús zörgést hallok a másik szobából.

— Biztosan egér.

— Az lehetetlen! A múlt héten volt nagytakarítás! Csak betörő lehet!

— Ne szamárkodj!

— Azt tudsz, sértegetni, azt

igen! Ahelyett, hogy megnéznéd, mi van a másik szobában!

— Ide figyelj, én átmegyek, de aztán elhallgatsz?

— Én igen, nem úgy, mint te, aki boldog, ha övé az utolsó szó!

A férj álmosan, bosszús arccal feltápászkodik, átmegy a másik szobába, majd néhány másodperc múlva bűnbánó arccal jön vissza.

— Ne haragudj — mondja —, tényleg betörő.

Az asszony diadalmasan felkiált:

— Ugye?!

Majd megenyhülve hozzáteszi:

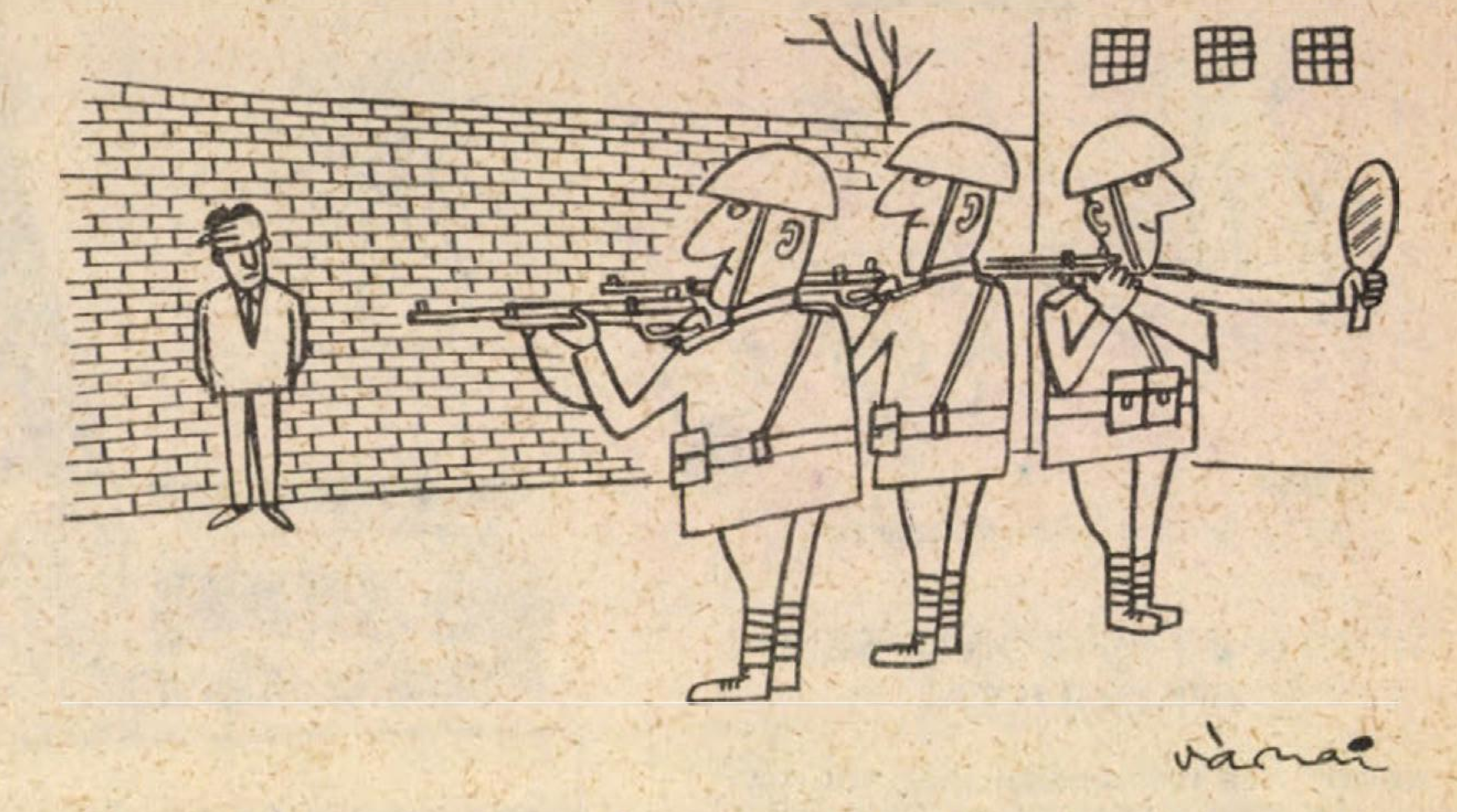
— Azért szép, hogy belátod, ha nincs igazad!

És megnyugodva, békésen alszanak tovább.

Feleki László

A mesterlövész

Várnai György rajza

GIPSY MUSIC

Idegenbe szakadt rokonom három gyermeke látogatott meg nemrégiben. Fel akarták keresni azokat a helyeket, ahol édesapjuk a fiatalságát töltötte. Magyarul nem tudtak semmit, spanyol, angol és francia nyelvkeverékből értettük meg egymást. Az egykori lakóház, iskola, a kötelező Halászbástya, Parlament, Népstadion megtekintése után esti programot ajánlottam. Felcsillant a szemük. „Gipsy music! Musica gitana!" — kiáltották egymás szavába vágva. Édesapjuk rengeteget mesélt nekik a cigányzene romantikus dallamairól, és sokat énekelgetett ilyeneket új hazájában is. Egy magyarnótalemezt ötször is megköszönt levélben.

Abba a kerthelyiségbe vittem el őket, ahol a legjobb cigányzenekar muzsikált. Éppen zeneszünet volt, így gyorsan megrendeltük a vacsorát, és várakozásteljesen lestük az első hangokat. A szünet csakhamar véget ért, a prímás az álla alá illesztette a szárazfát, és vonójával végigfutott a húrokon. Felcsendültek a *„Quando, quando, quando"* édesbús dallamai. Egy vidám asztaltársaságnak játszottak, az asztalon olasz lobogó hirdette a vendégek hovatartozását. Utána a *Santa Lucia* következett, majd a *Trubadur* második felvonása, húzásokkal.

Vázoltam a helyzetet a rokonoknak, mondtam, az olaszok rendelhették ezeket a dalokat, de most már népi zene jön, az biztos.

Valóban, a prímás eltávolodott az olaszoktól, és nesztelen macskaléptekkel egy másik asztal felé tartott. És felhangzott a népi zene. A francia nép zenéje. Annál az asztalnál ugyanis gallok ültek. Végighallgattuk az *Avignon-i híd fölött* kezdetű bájos provence-i dalocskát, majd *Mireille Mathieu* teljes repertoárját.

Ezután a *Tosca* imáját adták elő kellő áhítattal, majd a *Some of this day*, népi zenekarra átírt változatát. A műsort a *Foxi Maxi matróz lett* szívet melengető dallamai zárták le. Aztán ismét szünet következett.

Felhasználtam az alkalmat, és odaléptem a franciák ajándékborát kortyolgató muzsikusokhoz. Jobbomban egy ötvenest szorongattam, mert számomra mindennél drágábbak a külföldi vendégek. A bankót tapintatosan a prímás homlokára ragasztottam.

— Good evening! — emelte rám a poharát. — What can we play for you?

— Magyar nótát! Hallgatót, csárdást, palotást, műdalt, mindegy. Olyat, mint a *Lehullott a rezgőnyárfa*, vagy *Zsindelyezik a kaszárnya tetejét.*

Csodálkozva nézett rám.

— Magyarnak tetszik lenni ebben a drága étteremben? Nem emlékszem az idejére, mikor kért tőlem magyar úr magyar nótát. — A meghatódottságtól elcsuklott a hangja. — Tetszik tudni, nagy az idegenforgalom, mindenki a saját nótáit szereti hallani, a *My Fair Lady*vel már eddig többet kerestünk, mint a magyar fordítója. Na nem baj, egy ilyen izét is eljátszhatunk az úrnak. Mit is tetszett rendelni? Lehullott a... Hogy is van az, Lala? — fordult a kontráshoz. — Tetszik tudni, kijöttünk egy kicsit a gyakorlatból.

A kontrás előrelépett.

— Semmi probléma. Tessék csak dúdolni a dallamot, majd mi hozzuk a harmóniákat...

Tardos Péter

NYÁRI DIVATROVATUNK

FESZES NADRÁG

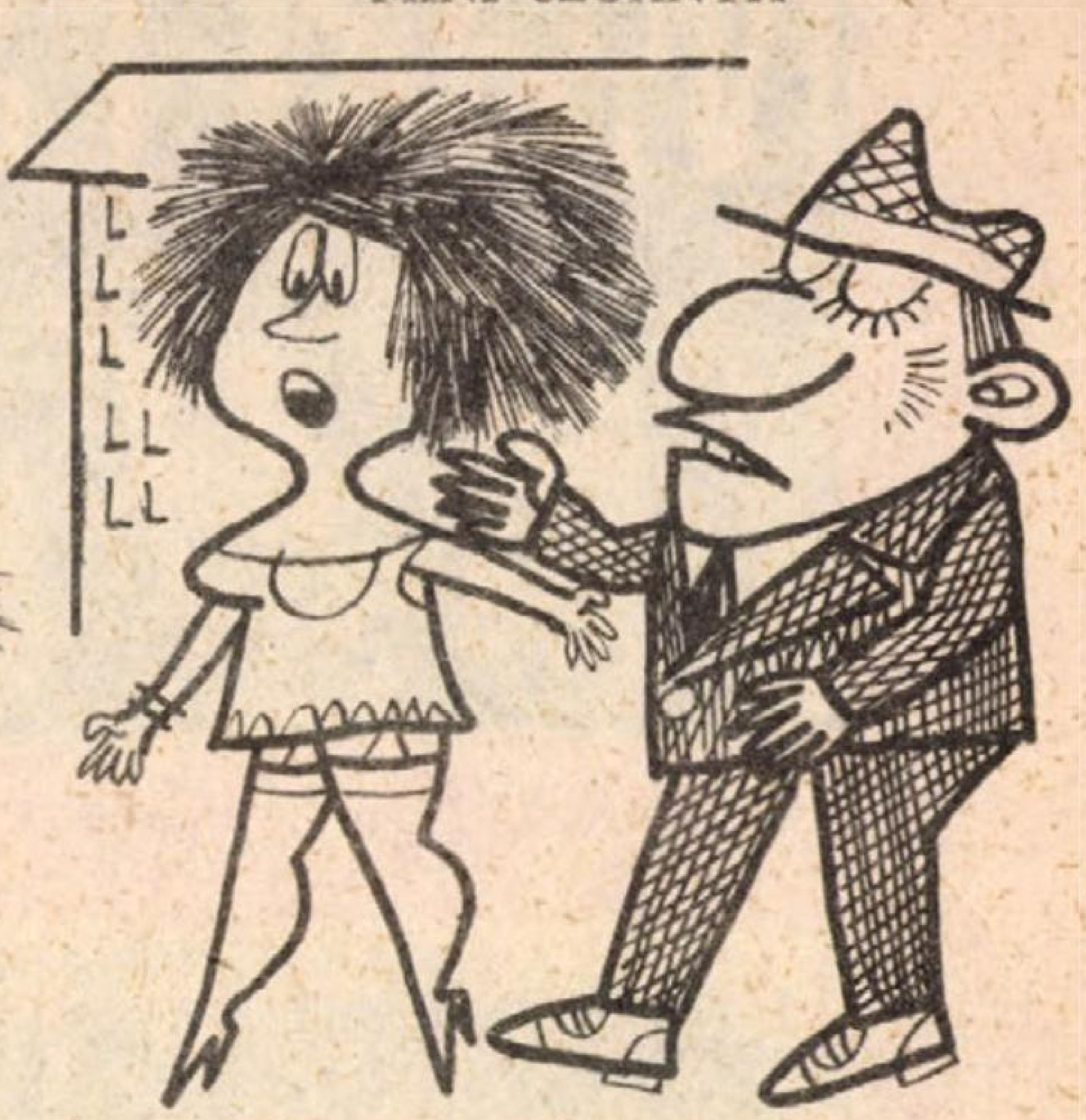

– Te jó ég, találtam egy százast, és nem merek érte lehajolni! ...

KARIKA-FÜLBEVALÓ

MINI SZOKNYA

– Rémes, elfelejtettem felvenni a szoknyámat!
– Hagyd, fiam, észre sem lehet venni ...

Fülöp György rajzai

KÉRELEM

Alulírott azzal a tiszteletteljes kérelemmel fordulok az illetékesekhez: ne büntessék meg az üzletvezetőket, ne rójanak ki rájuk 300, vagy 500 forintos pénzbüntetéseket, mert annak csak mi, egyszerű vevők látjuk a kárát. Az üzletvezetők mindig behozzák a réven, amit elvesztettek a vámon, vagyis mi fizetjük meg a büntetésüket. Sőt, legtöbbször többet kell fizetnünk, hogy az üzletvezetőnek valami haszna is legyen a vám-rév dologból.

Helyesebb lenne, ha minden üzletben kitennék a táblát:

> *„Kedves vevők! Az üzletvezetőt 500 forintra büntették. Adakozzunk! A pénzt erre és erre a csekkszámlára kell befizetni. Fillérből lesz a forint! Kétszer ád, ki gyorsan ád!"*

Még egyszerűbb lenne, ha nem az üzletvezetőket, hanem rögtön a vevőket büntetnék meg, és az ajtófélfára kiszögeznék a felsőbb szerv levelét:

> *„Az üzletvezető hanyagsága miatt a vevőket egyetemlegesen 500 forintra büntetjük!"*

Azt hiszem, még mindig olcsóbban jönnénk ki ...

Látványos lenne továbbá a sarcolás. Valahogy így képzelem:

Az üzletvezető lóra ültetné a török ruhába öltöztetett segédeket, akik munkaidő után elmennének sarcolni, vagyis behajtanák a környék lakosságán, a környéken lakó vevőkön a büntetéspénzt. Szép látvány lenne: délceg lovasok, fújó paripák, nyüszítő vevők. Ha a vevő esetleg nem tudna készpénzben fizetni, elhajtanák a marháját, lábasjószágát, és közben a lovasok azt rikoltoznák: „Az üzletvezető nevében! Az üzletvezető nevében!"

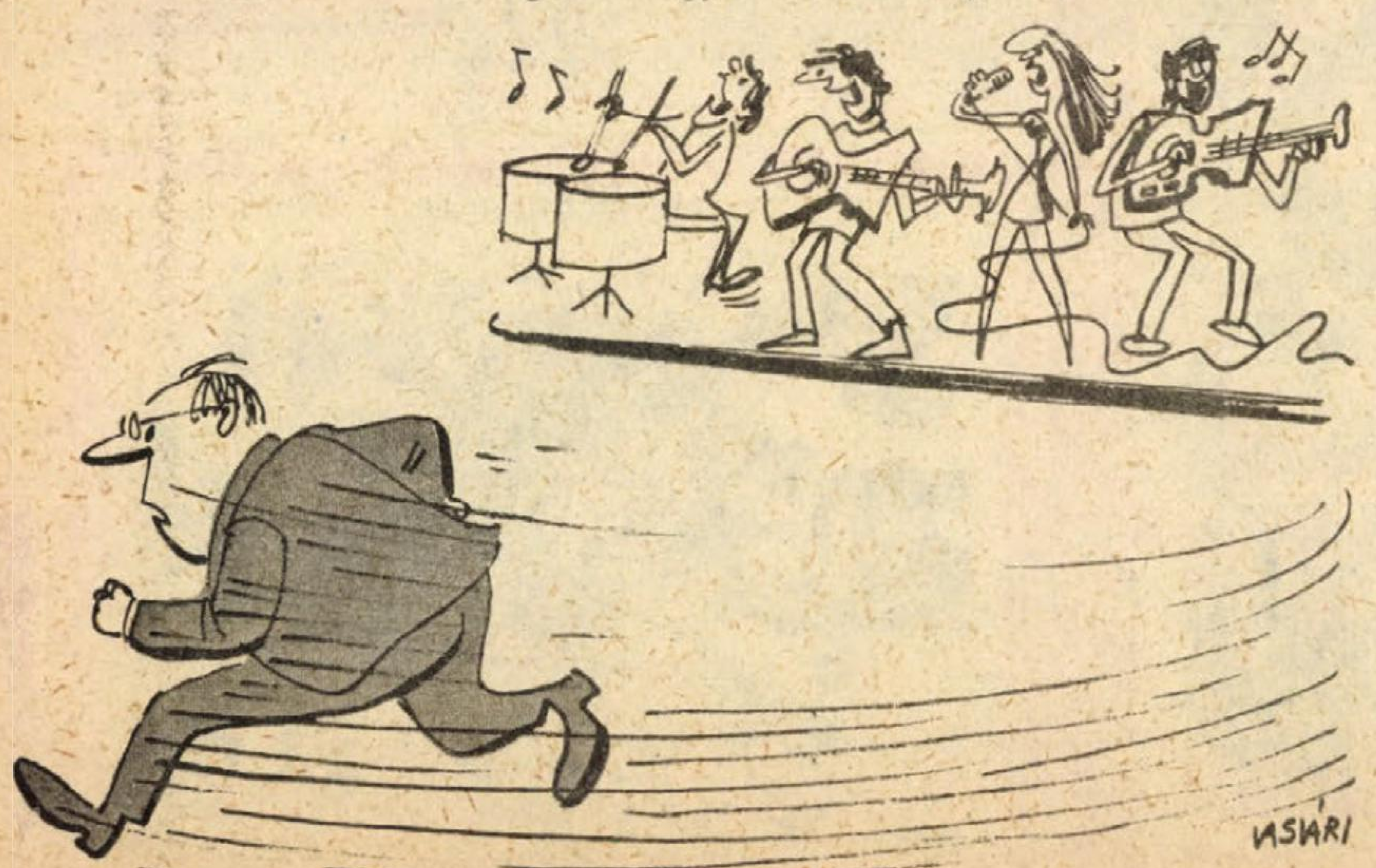
Azt hiszem, még így is olcsóbban jönnénk ki, és a külföldiek szívesen megtekintenék ezt a látványosságot.

Még szebb lenne, ha a vevők is védekezhetnének valahogy. Tegyük fel, lovas csapatot alakítanának és Jézusmária! kiáltással vennék fel a harcot a sarcolók ellen, akik így akarják behajtani az üzletvezetőre kirótt büntetéspénzt.

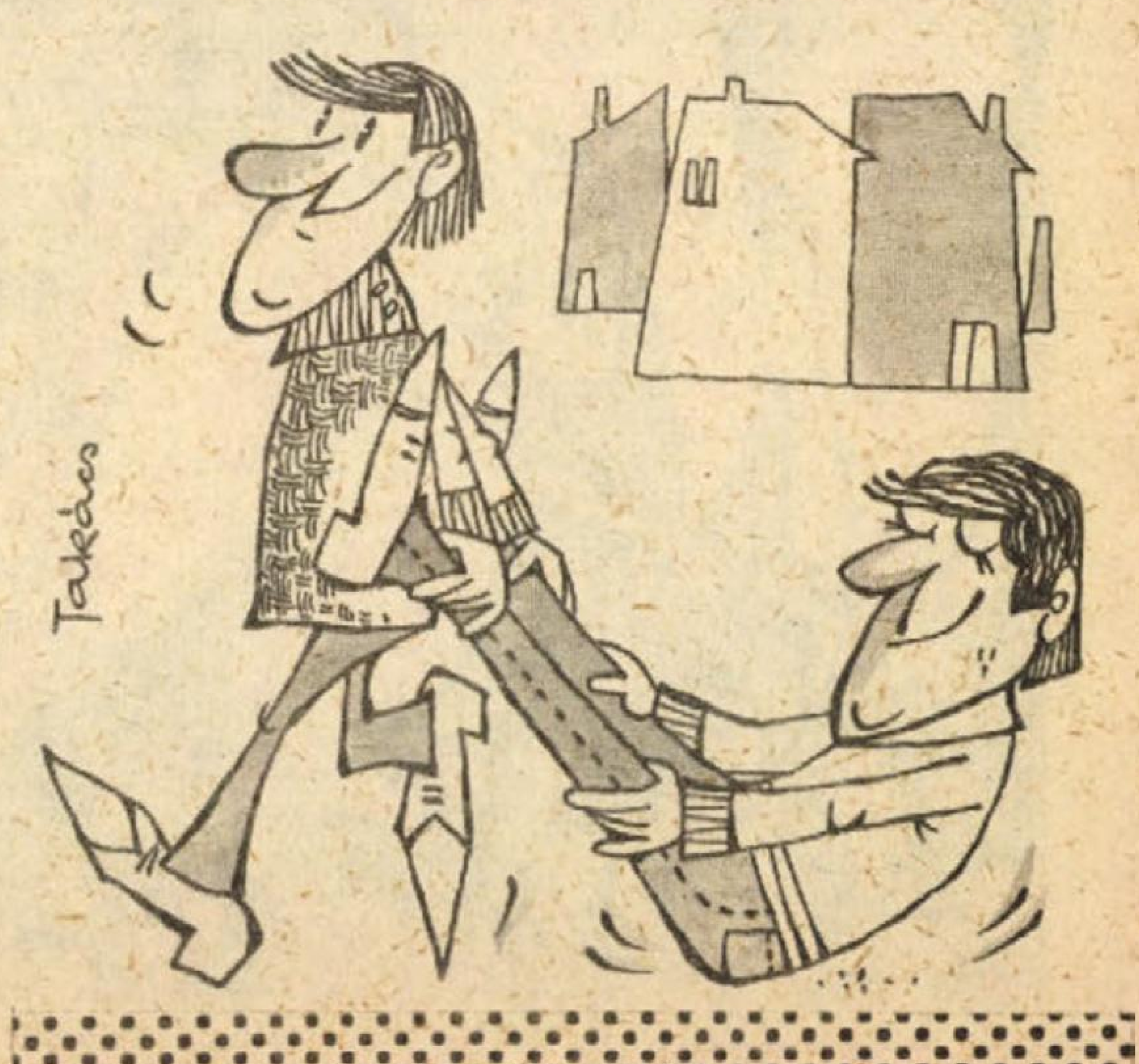
Lehet, hogy javaslataim nem kivihetőek, de valamit tennünk kell, mert ha ez így megy tovább, akkor nemsokára a vevőket fogják elbocsátani az állásukból, ha az üzletvezető valami nagy disznóságot csinált.

(mikes)

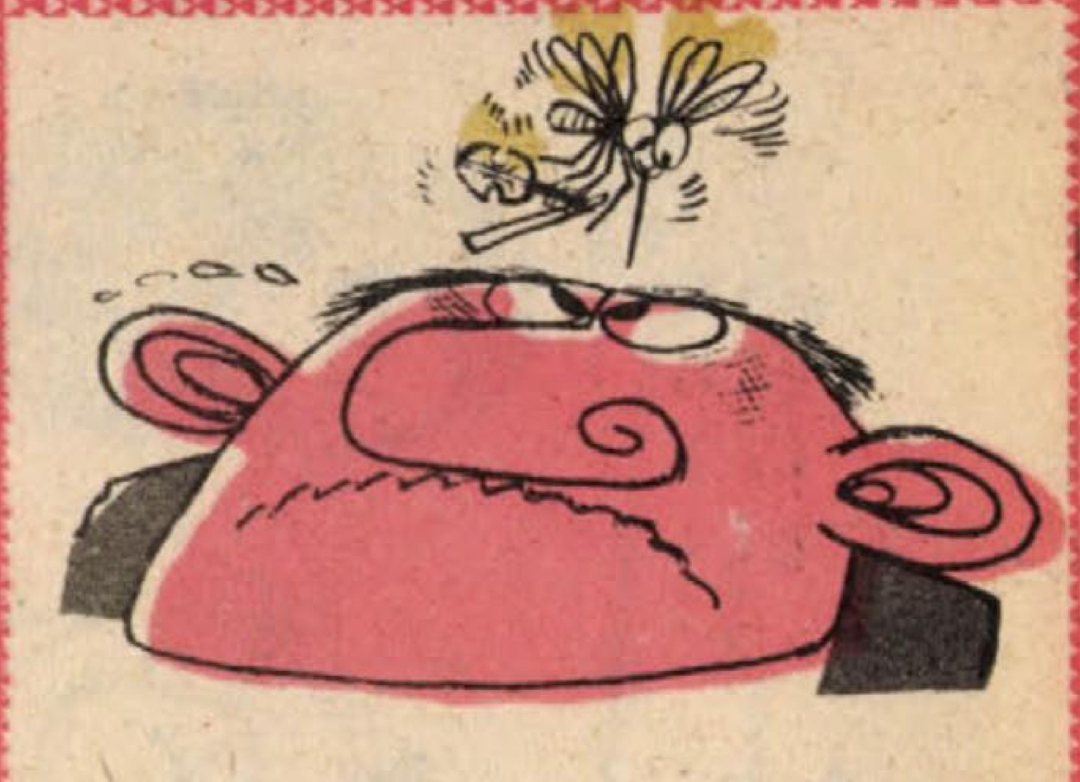
Hangnál nagyobb sebesség

Kopott farmernadrág a divat

– Melyik fülébe húzzam, uram? ...

MESEBELI PARKŐR

– Jó reggelt, itt a reggeli! ...

ZENÉS PRESSZÓ AZ UDVARBAN

– Öt perc múlva kapják a zuhanyt!

TÁNCDALFESZTIVÁL IDEJÉN

– Miért nem veszi le az álarcát? Magának nincs melege? ...

ZENERAJONGÓ

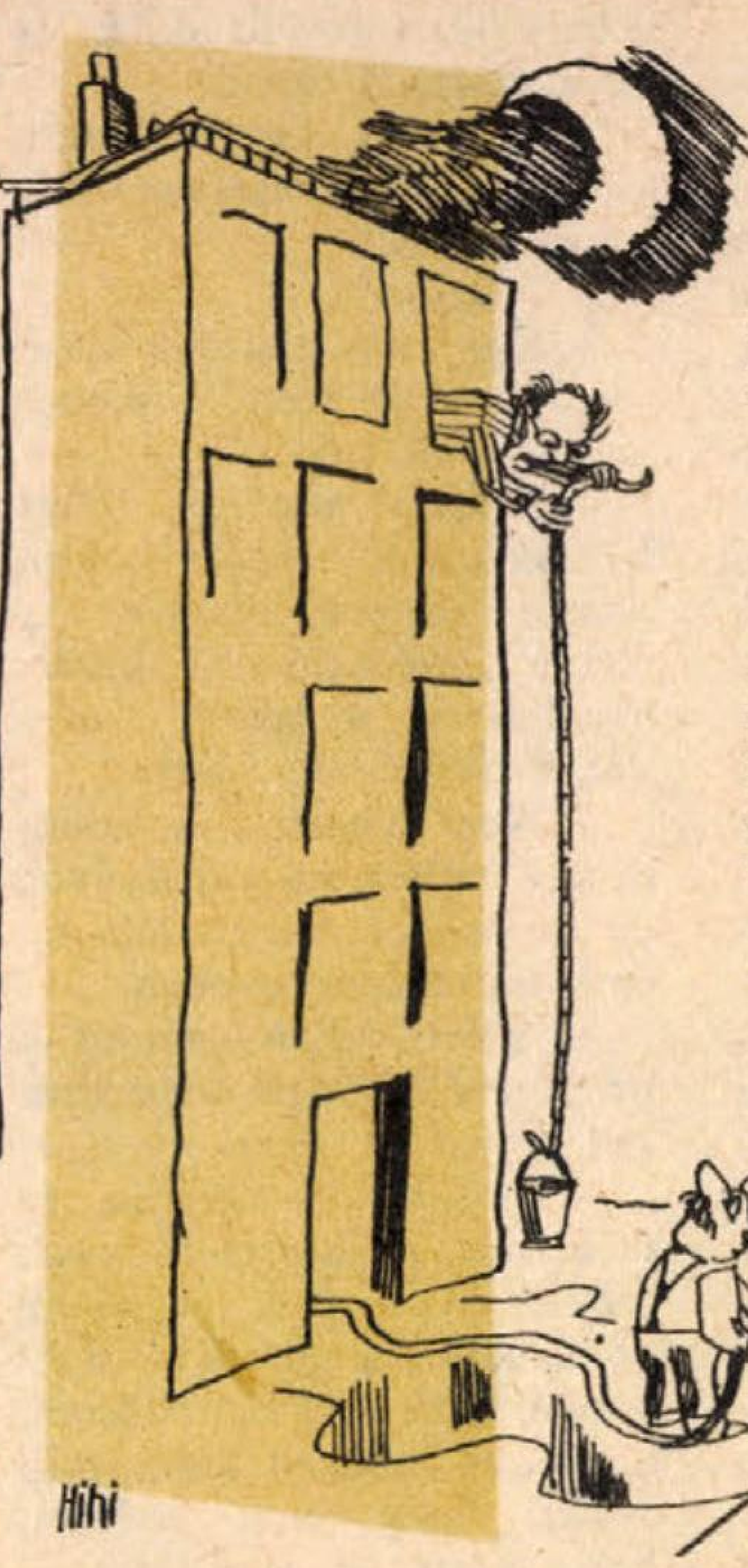

– Hidd el, drágám, hogy csak melege volt! . . .

KÁNIKULÁBAN

Szombat–vasárnapi program

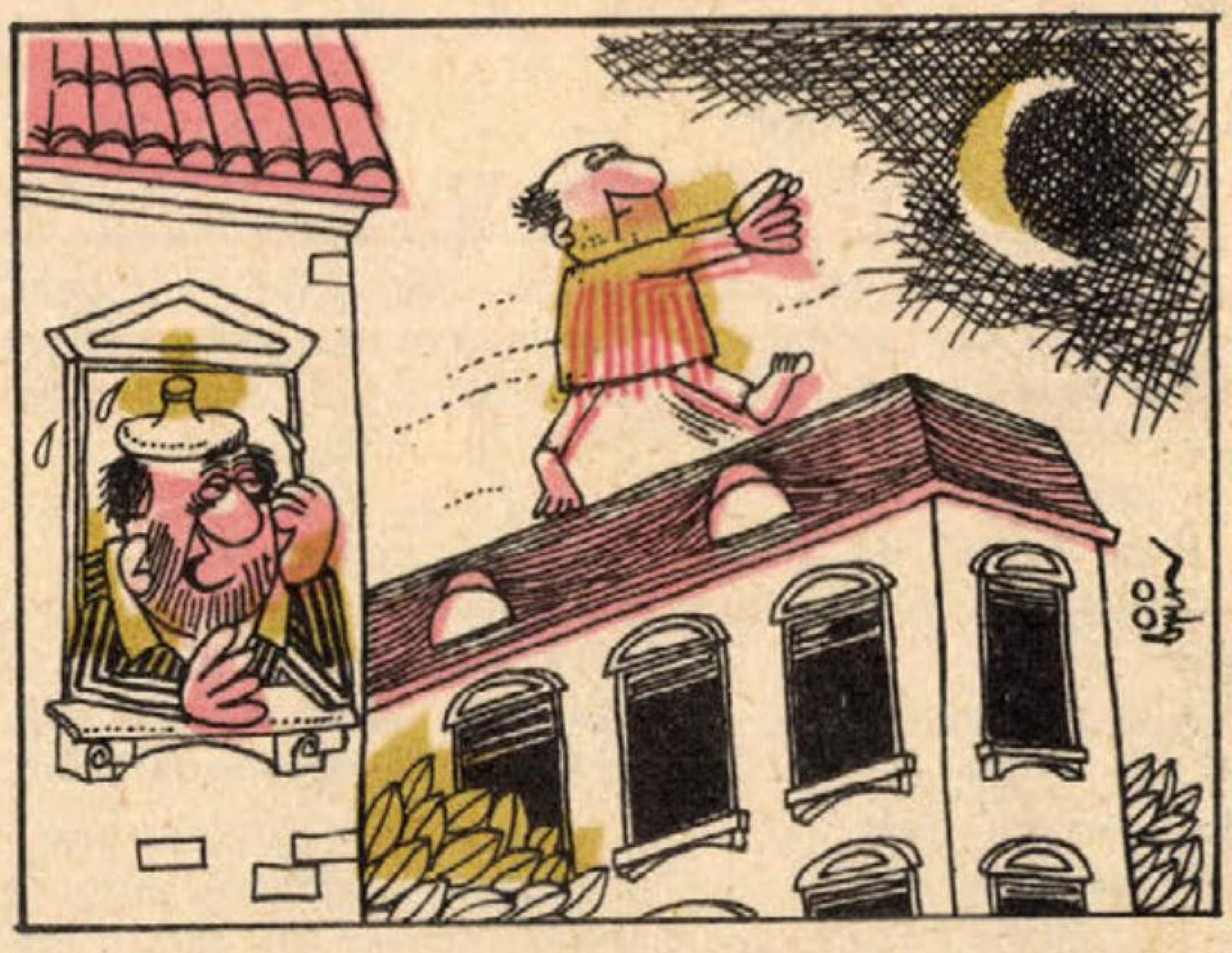
ESTI LOCSOLÁS

– Ebbe is eresszen egy kicsit, mert nálam nincs víz! . . .

– Hallod, szívem, érdemes volt panaszt tenni, most már csendesebben szállítják az árut.

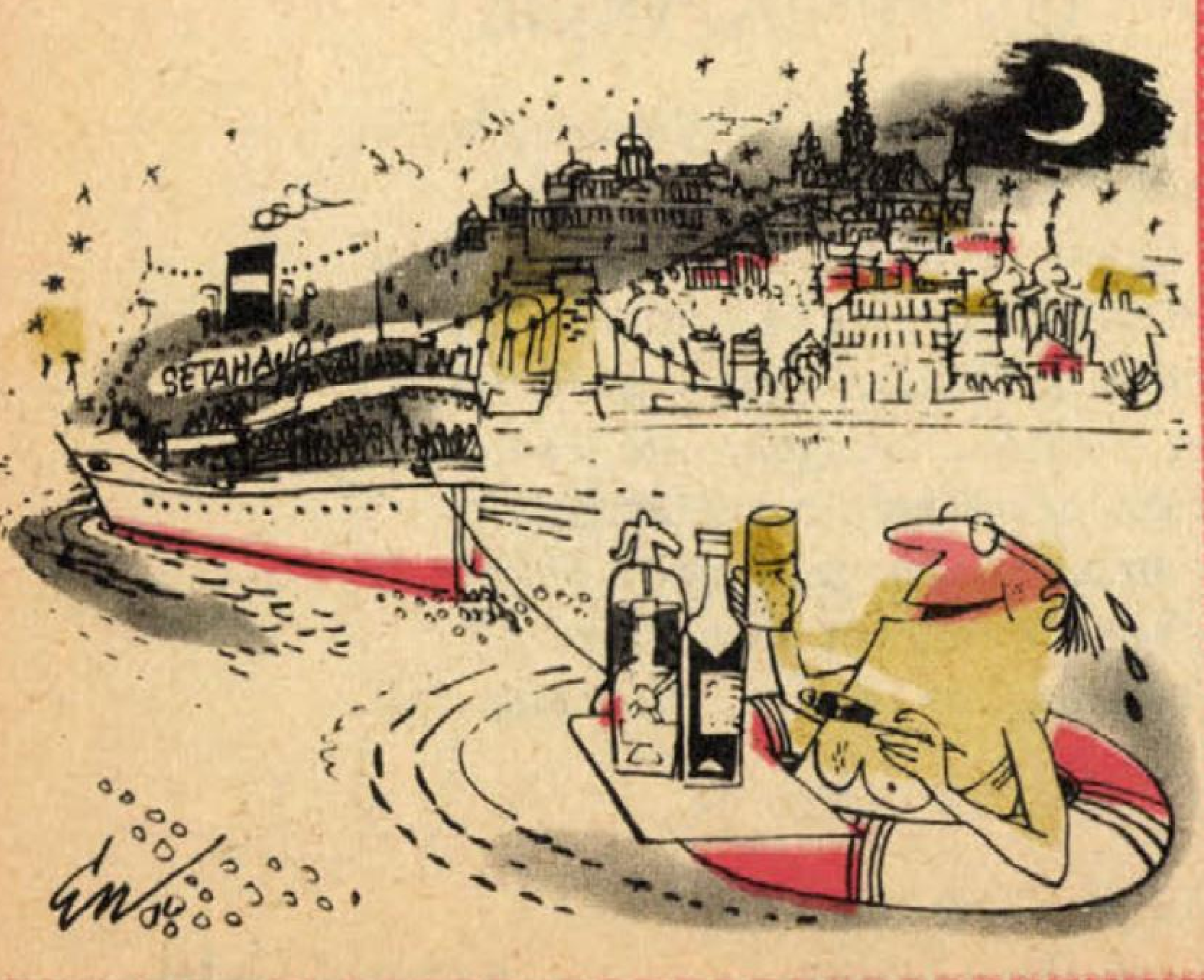
– Milyen isteni hűs szellő fújhat odafenn . . .

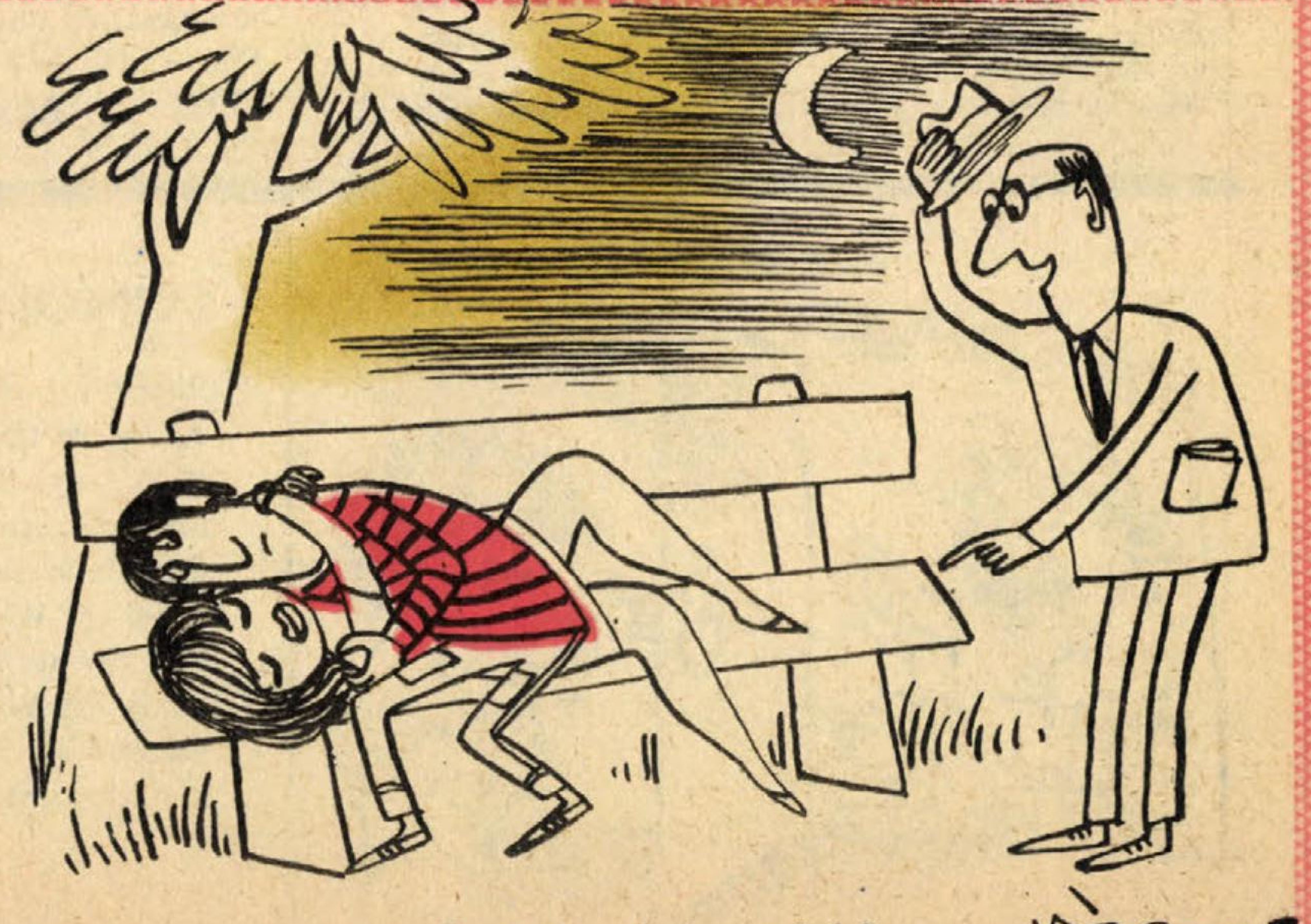

– Milyen csodálatosan gazdag a természet!

AZ ÉLVHAJHÁSZ

– Bocsánat, szabad ez a hely?

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

„A LAKOSSÁG SZOLGÁLATÁBAN"

Valahol Budapesten áll egy töltőtoll szaküzlet. Kirakatában oklevél és a következő felirat csábít a belépésre: „10 éve a lakosság szolgálatában." „Töltőtoll, golyóstoll, filc-irón, tuskihúzó, graphos, körző! Javítás, töltés garanciával!" Ennyi csábításnak nem tudtam ellenállni. Két mániám van, két olthatatlan vágyam, a jó töltőtoll és szép, famentes papír. Régi töltőtollamat, egy zöld Pelikánt Amsterdamban vettem, 1959-ben, tehát nyolc évet töltött állandó szolgálatban. Hat könyvet, három tévé-filmet, legalább kétszáz cikket, harminc novellát és egy daljátékot írtam vele. Itt az ideje, hogy a meglazult tollat megerősítsék, különben nem tudom a gépírók rémét, apró gyöngybetűimet tovább ontani. Beléptem a boltba. Az ügyes, fürge, udvarias, kínosan nyájas kisiparos szemügyre vette a tollamat, dicsérte a Pelikán márkát, és másnapra ígérte az elvállalt javítást. Egyben megkérdeztem tőle: nem volna-e egy kemény, finom tolla. Író vagyok – mondtam neki, hogy valamivel felébresszem szolidaritását jogos szenvedélyem iránt.

– Igenis – mondta készségesen –, itt van egy Schäfers, egy valódi Schäfers, ezt tessék megpróbálni! – Mibe kerül? – kérdeztem, és olthatatlan vágy ébredt fel bennem a vékonyan író, finom toll iránt.

– Kétszáznyolcvan forint – mondta nyájasan –, mert használt! Sajnos, csak használt tollakat árulhatok.

Nagyon sajnáltam szegényt, és arra kértem, tegye el másnapra a tollat, nem volt annyi pénz nálam, és különben azért is, mert szokásom ellenére alkudni akartam.

Másnap bementem a boltba. Kétszáz forintért megvettem a tollat. Az üzlettulajdonos gyorsan megtöltötte. Magyarázott. A pöcök kijön, a pöcök visszahúzódik, tessék kipróbálni! Kipróbáltam. A toll írt. Boldogan hazavittem. Meg akartam mutatni a feleségemnek, a fiamnak; nem írt. Megpróbáltam megtölteni; a toll alatt kijött a pöcök, és nem akart visszamenni. Úgy látszik, csak bemártotta a boltos, s ezért és ott írt, de otthon már nem. Megijedtem. Elővettem a cég kártonját, amelyben az a mondat biztatott: „10 éve a lakosság szolgálatában!" Felhívtam telefonon. Nagyon meglepődött, és így szólt: – Van a családjában, aki ért a technikához? – Van – mondottam büszkén –, a fiam. – Tessék a telefonhoz küldeni. – A fiamnak mindenféle utasítást adott, amelyet az pontosan teljesített, de a pöcök csak nem ment vissza. – Kérem – mondta a telefonba –, ha a pöcök nem megy vissza, akkor önök csináltak vele valamit! – mondta. – Csináltam is – mondtam –, miután nem írt, megpróbáltam megtölteni.

– De ön rosszul töltötte meg, nem ért a technikához.

– Valóban nem értek, de én nem egy rakétát vettem, hanem egy töltőtollat. Nem hurcolhatok magammal állandóan egy műszerészt.

– Tessék behozni a tollat! – mondta nyomatékosan.

Másnap bevittem. 9 óra. Még nincs nyitva a bolt. 10 óra. Még akkor sincs nyitva. ½11. Végre nyitva találtam.

Aggodalmas arccal, pirospozsgás egészséggel nézte a tollat. Ravasz kis szeme felvillant.

– Ezzel a tollal történt valami. Ezt elrontották. Nem megy vissza a pöcök.

– Nem! Nem megy vissza – mondtam neki szelíden. – Vonja le a javítás díját, és adja vissza a többit.

– A pénzt nem adhatom vissza, ugyanis kifizettem már az illetőnek.

– Hogyan?

– Egy minisztériumi tisztviselő volt az illető! – mondta nyomatékkal.

– Nekem mindegy. Nem használhatok egy tollat, amely ennyire elavult, és ennyi „szakértelmet" kíván. Megfizetem a javítás összegét, a többit adja vissza.

– Nem tehetem! – mondta egy vadász szenvedélyével, és kíváncsian várta, mit teszek tehetetlenségemben.

– Akkor adjon valamit a pénzért – kerestem a barátságos kiutat.

– Tessék! – mondta, és elém tett két-három használt tollat. Az egyik rosszabb volt, mint a másik. Végül nem maradt más választásom, mint egy használt kínai toll. Akkor még nem tudtam, hogy rossz az adagolója, s nem tudom majd használni.

– Számoljunk el! – mondtam némileg felindultan, mert bosszantott a „derék" ember eljárása.

Papírt vett elő, és hangosan így szólt:

– A kínai toll 160 forint, a javítás 40 forint: azaz összesen 200 forint.

– Az nem lehet. Egy új kínai toll, a Heró, új állapotában 140 forint.

– Ez, kérem, 160 forint. Se több, se kevesebb!

– Szóval: kereken kijött a 200 forint.

– Kereken! – mondotta határozottan.

– Jó! – mondottam én is, és kiléptem az ajtón.

A kirakatában még egyszer megnéztem a nagy oklevelet, és a cégkártyát, amelyen változatlanul ez állt: „X. Y. tíz éve a lakosság szolgálatában."

Barabás Tibor

SZÍNÉSZFEJEK

Rózsahegyi Györgynek most megjelent „Maszk nélkül" című karikatúra kötetéből.

Garas Dezső

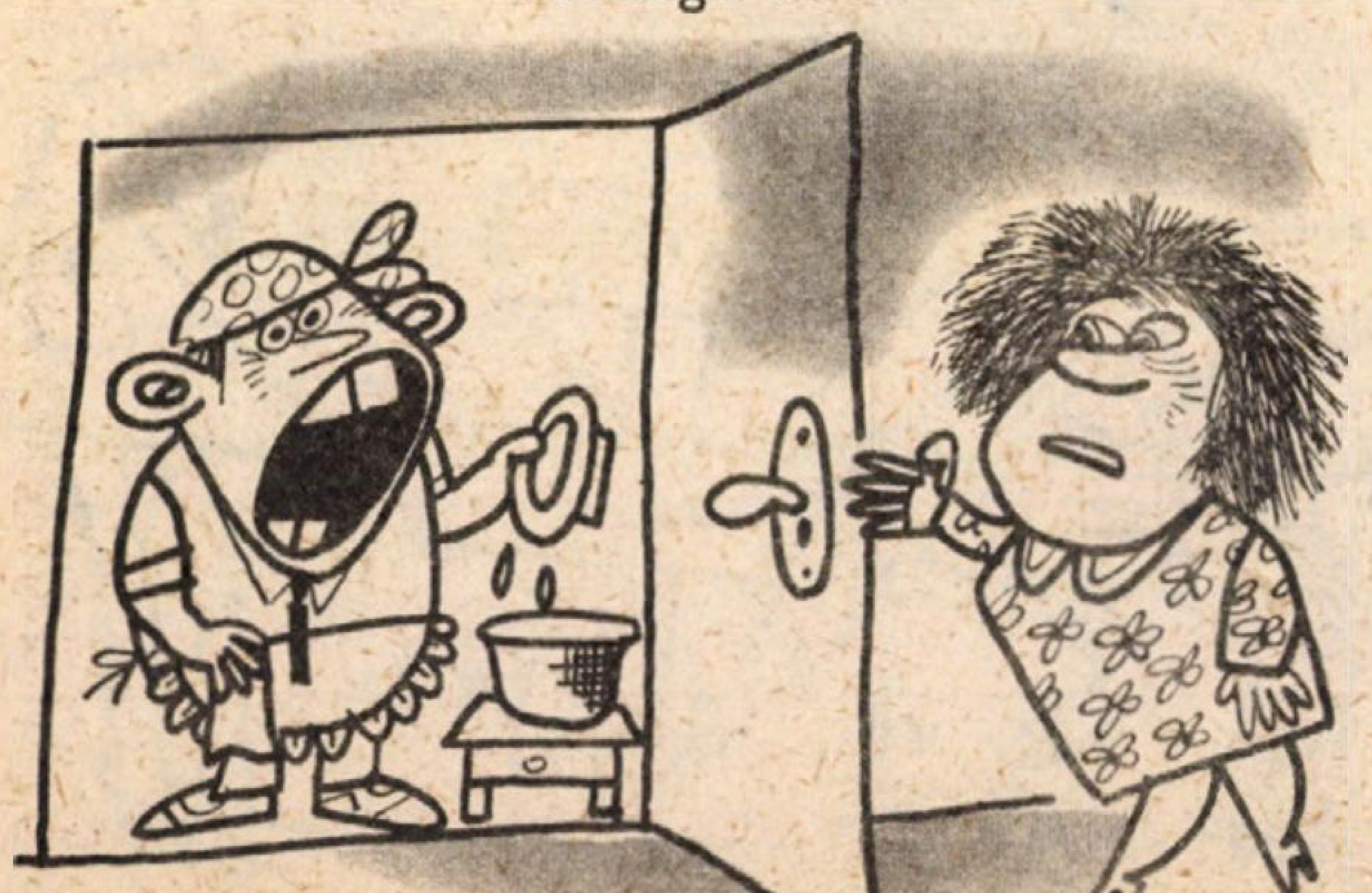

Feleki Kamill

Bárdi György

Lázongó lélek

– Nem bírom, hogy mosogatás közben folyton protest songokat énekelsz!

TŰNŐDÉS A TECHNIKÁRÓL

Reggel egy elemtöltésű gépecskével megborotválkozott,
aztán egy tízcentis dobozból üvöltő zenét fogott,
később egy sürgős ügyben (vidékre) telefonálni ment,
aztán az autóba ült és gyorsan száz kilométert lenyelt,
délután szerelmével megtekintett egy moziképet,
majd egy Wurlitzer ütemére lobogtak rajta a sörények,
este egy karosszékben nézni kezdte a televíziót,
aztán egy világvevőn meghallgatta, hogy a Földön ma mi volt,
vacsorára a finom konzervhalakat bekebelezte,
elaludt kimerülten s reggel az egészet újrakezdte.

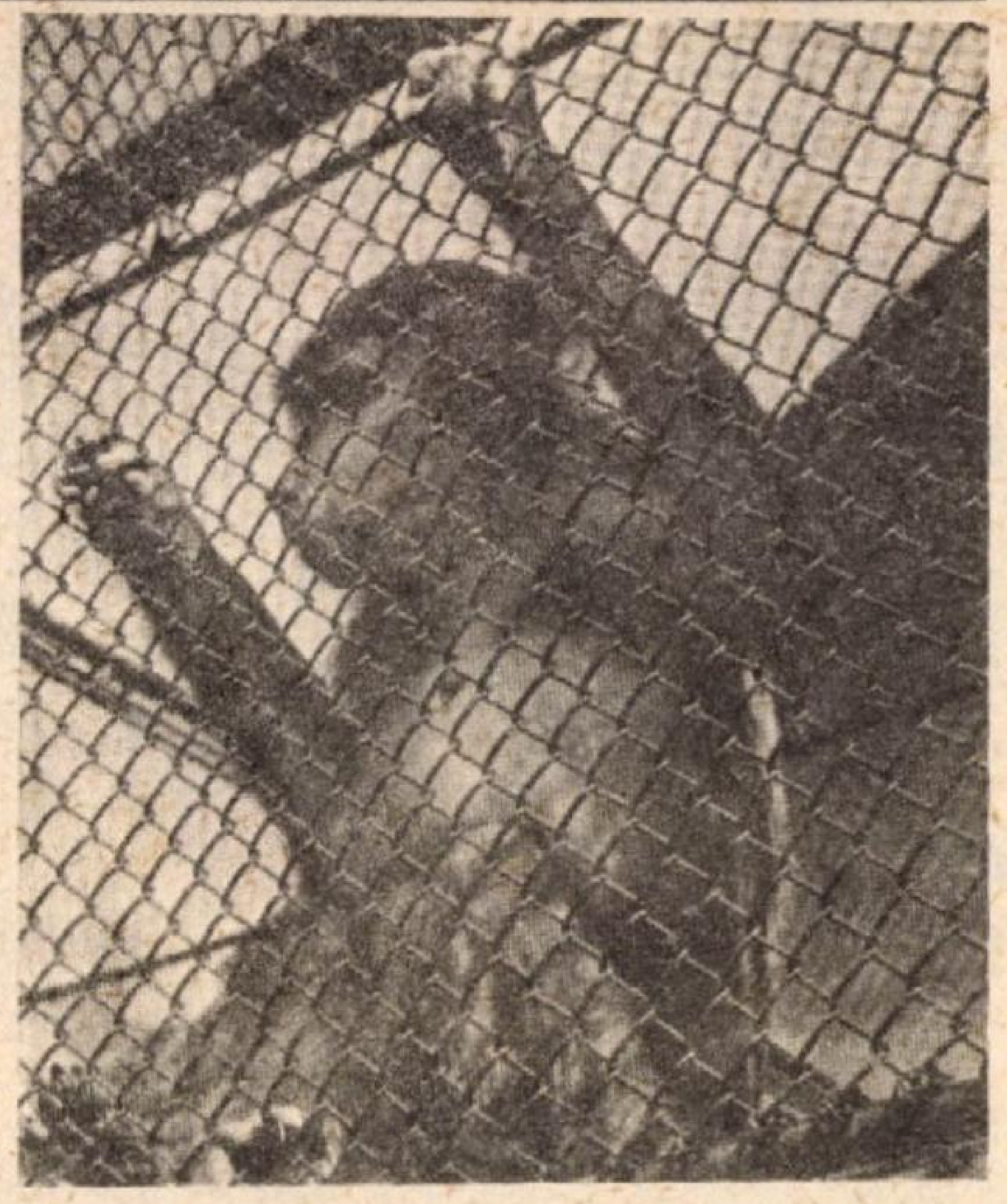
*

S én nem tudom fölfogni híg eszemmel,
hogyan élt azelőtt egy ilyen Ember!

Szendrő József

FOTÓZZON A LUDASNAK!

Ki van kívül, ki van belül?...

Beküldte: Imre Géza, Budapest

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

A CÍMZETT ISMERETLEN?!

Július 15-én, szombaton egy határidős jelentést adtunk föl a postára a Tamási Járási Tanács VB Mezőgazdasági Osztályának címezve.

Július 19-én visszaérkezett hozzánk a levél „A címzett ismeretlen" felirattal.

A rejtély magyarázata: a Mezőgazdasági Osztály nem tűnt el, csak a neve időközben Mezőgazdasági Élelmezésügyi Osztályra változott, és a tamási postahivatal „lelkiismeretesen" visszaküldte nekünk a fontos, határidős jelentést.

Molnár Béla
könyvelő
Iregszemcse

FÉLÉNK IFJÚ

(EGY TIZENÉVES FÉRFI NAPLÓJÁBÓL)

Június 5. Ma Frenyóval és Lompossal kint voltunk az uszodában. Frenyó bemutatott egy kis csajnak: a neve Szilva Gizella, de csak Szilvának nevezik, és vegyipari technikumba jár. Irtó tetszik nekem, mondtam, gyere este moziba, azt mondta, jó. Nekem még soha nem tetszett így egy lány, azt hiszem, szerelmes vagyok!

Június 6. Állatian szerelmes vagyok Szilvába, és teljesen hülyén viselkedem. Tegnap a mozi után meg akartam mondani neki, hogy mennyire tetszik nekem, de közben úgy elbátortalanodtam, hogy inkább csak csókolóztam vele. Ma házibulin voltunk, klassz magnófelvételek voltak, és én végig csak Szilvával táncoltam, és ő is csak énvelem. De amikor kettesben maradtunk a konyhában, akkor egészen röhejes volt, hogy én milyen félszeg vagyok. Pedig már a nyelvemen volt, hogy megmondjam neki, hogy igazán tetszik nekem, de végül csak annyit mondtam, hogy menjünk le egy sátorral a Balatonhoz, és erre ő azt mondta, hogy ez nagyon jó ötlet, és erre megint csókolóztunk, és nem tudtam elmondani neki, hogy tetszik nekem. Vajon mindenki ilyen mamlasz, amikor szerelmes?

Június 8. Két napja itt vagyunk Szilvával a Balcsin, Szilva haláli édes, és szeretem! Éjjel próbáltam legyőzni a gyávaságomat, és amikor egy hálózsákba bújtunk ketten, mert hideg volt, gondoltam, hogy most megmondom neki, hogy szeretem. De csak nem tudtam elszánni magamat. És hogyan is tudjam elmondani neki, hogy a szívem egy elektromos gitár, mely csak érette dobog? Ismét csak csókolódzás lett belőle. Szeretném magam felpofozni a félénkségemért, és sírni tudnék tehetetlen, pipogya viselkedésem miatt!

Június 9. Ma mindent elmondtam Frenyónak, aki itt üdül a bratyójáéknál. Frenyó azt mondta, hogy majd ő felvállalja, hogy megmondja Szilvának, hogy én szeretem őt, mert nincsen abban semmi. Nagyon izgatott voltam egész nap, alig bírtam csomagolni, mert a faterék négy napra Nógrádverőcére utaznak, és Szilva addig felköltözik hozzám. Próbáltam kifigyelni Szilvát, hogy Frenyó mondott-e neki valamit rólam, de nem árult el semmit, még este se, otthon, pedig találtunk a konyhában egy fél üveg konyakot, és reggelig megittuk. A szívem mindúntalan a torkomban dobog, istenem, tudja-e Szilva Frenyótól, hogy mit érzek iránta?!

Június 12. Ma reggel erősen csöngettek, és megjelent az ajtóban a Szilva faterja, és csúnyán ordítozott ésráncigálta a Szilvát, és magával rabolta, és beültette őt maga mellé egy ezres Skodába, és elszáguldott vele. Sokáig gondolkoztam azon, hogy miért lehetett ilyen dühös a Szilva faterja? Hiszen én a lányának még annyit sem mondtam, hogy szeretem.

Somogyi Pál

Bemutató külföldieknek

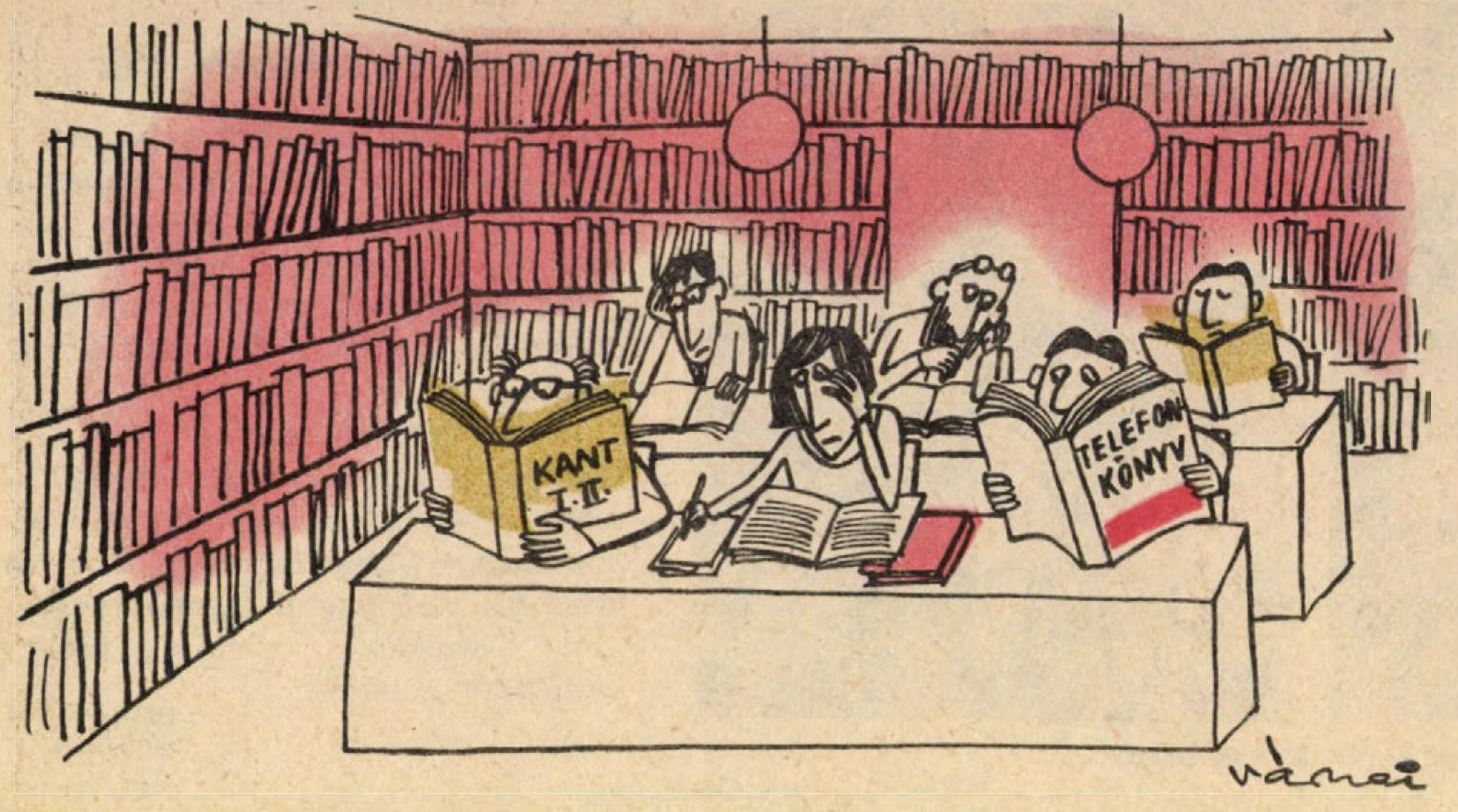
Öröm

– Látom, tizedes úr, visszajött a szabadságról. Nekem még hátra van...

Könyvtárban

Várnai György rajza

KÁNIKULA

Egy barátom mesélte:

– Az autóbuszon hiába kotorásztam a zsebeimben, nem találtam meg a bérletemet, nyilván otthon felejtettem. Hiába, meleg van, ilyenkor feledékenyebb az ember.

– Kérek egy jegyet, azaz bocsánat, a pénzemet is otthon felejtettem, leszállok.

Az ülőkalauznő gyanakodva nézett rám. Azt hitte, ingyen akarok utazni egy megállót. Bosszankodva mentem haza, és régi szokásomhoz híven, már jóval a házunk előtt elővettem liftkulcsomat, amelyet azután csodálkozva nézegettem, amikor gyalog felértem a negyedik emeletre. A felvonót ugyanis elfelejtettem használni. A nagy meleg teljesen megbénította az agyamat. Megkerestem a bérletet és a pénztárcámat, azután lementem a sarki presszóba, és hideg limonádét kértem. Mindjárt a rendelésnél fizettem, és nyomban eltávoztam. Már a város másik végén jártam, amikor eszembe jutott, hogy nem vártam meg, amíg a felszolgáló kihozza a limonádét. Megtöröltem izzadó homlokomat. Hű, de meleg van!...

A hivatalban a székre roskadtam, és a piszkos ablakot néztem. Erről egy ismert sláger jutott eszembe. Szólt a telefon, az osztályvezető egy aktát sürgetett. Nyomban a géphez ültem, és kopogni kezdtem: „Hivatkozással folyó hó 10-én kelt ajánlatukra, csodálkozunk azon, hogy pókháló van már az ablakon. Megjegyezzük, hogy a villamosműszaki szakon, pókháló van már az ablakon. Ezért kénytelenek vagyunk ajánlatukat tisztelettel visszautasítani, bár nagyon, pókháló van már az ablakon."

Az osztályvezető csodálkozva olvasta a hivatalos levelet, de azután megértően bólintott:

– Ugye, nagyon meleg van. Írja le újra a levelet, ezúttal pókhálók nélkül, azután menjen a strandra. Mára szabadságot adok.

Örömmel köszöntem meg osztályvezetőm kedvességét, és öt perc múlva már az autóbuszon voltam. Ezúttal nem kellett idő előtt leszállanom, vettem egy jegyet, és csak később jutott eszembe, hogy bérletem van. Ez a kánikula!

A strandon levetkőztem, ruhámat a szekrénybe akasztottam, azután kimentem az öltözők előtti folyosóra. A nap forrón perzselte a bőrömet. Milyen jó lesz a vízben – gondoltam, és visszamentem az öltözőbe. Felöltöztem, és elindultam hazafelé.

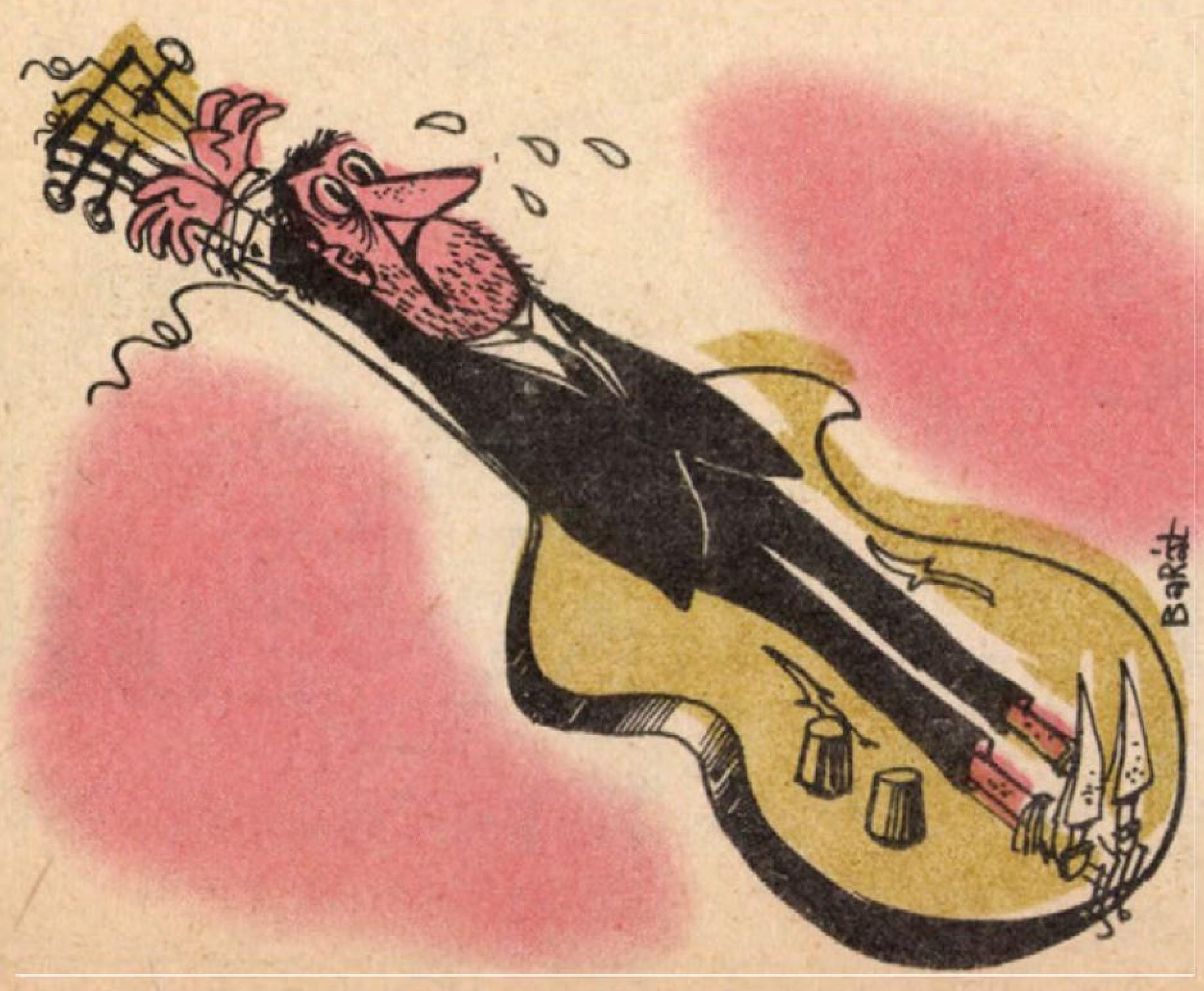
Útközben találkoztam egy régi barátommal, aki a strandra invitált.

– Most jöttem onnan – mondtam –, de azért szívesen elmegyek még egyszer.

Miután mindent megbeszéltünk, elindultam hazafelé...

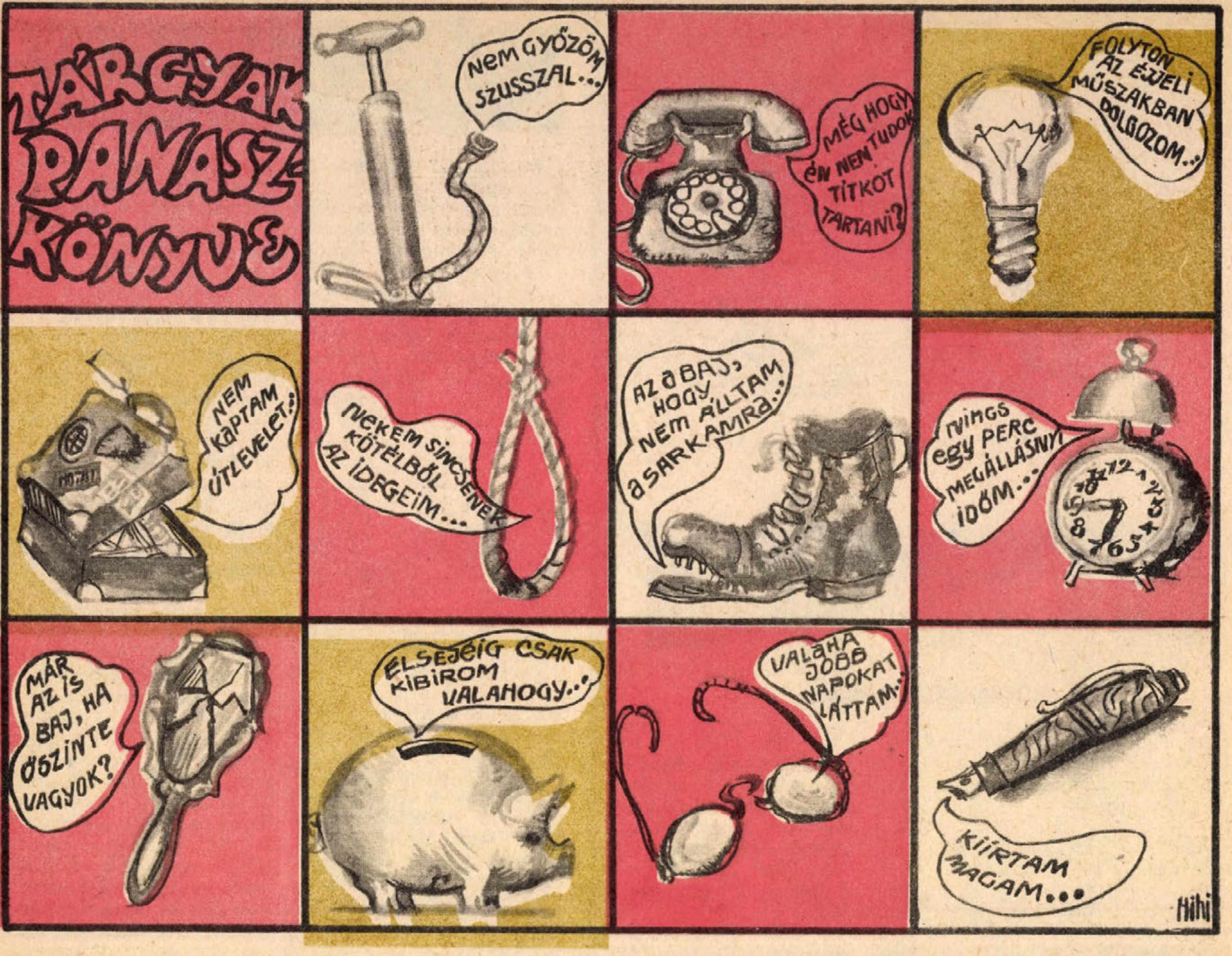
Palásti László

Modern inkvizíció

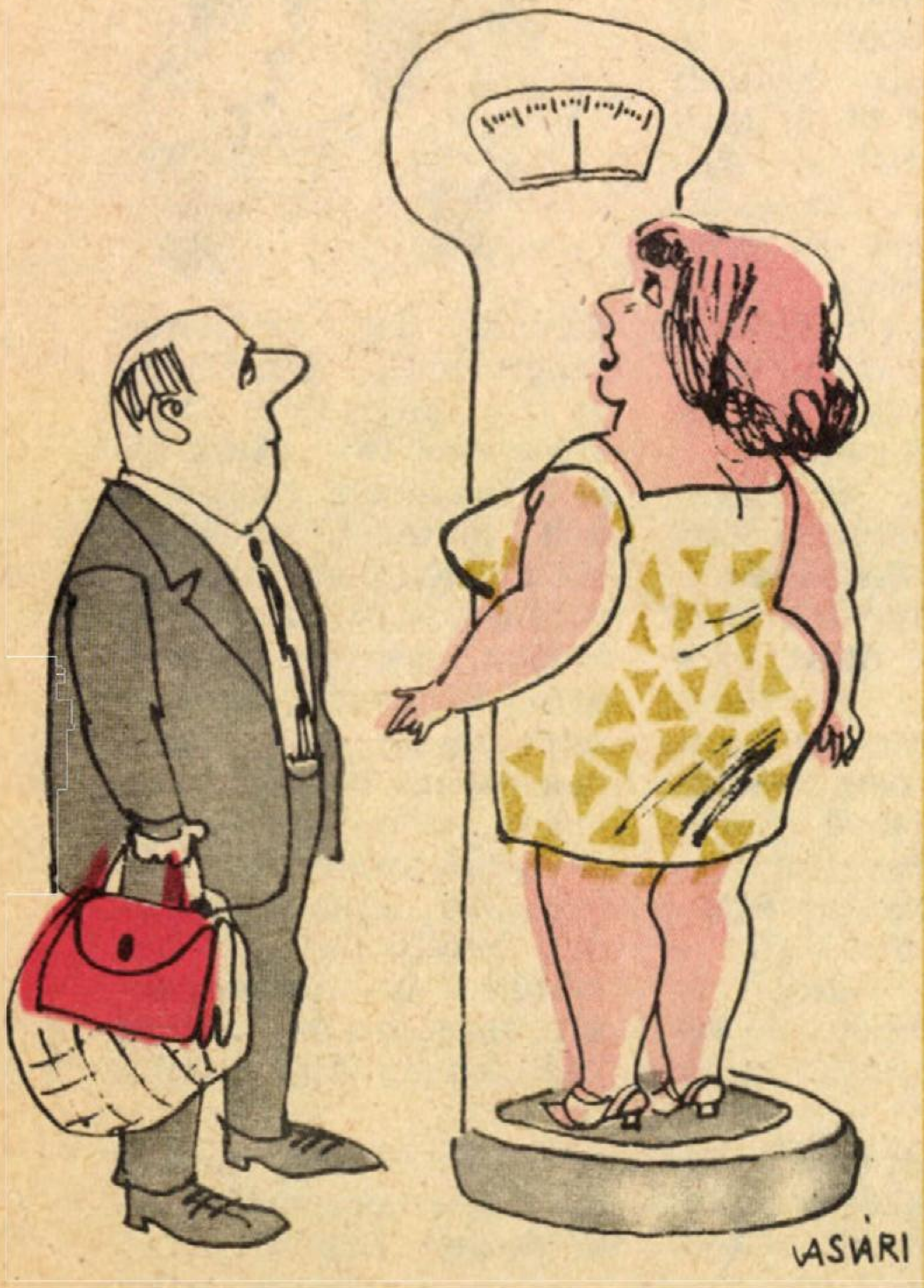

A gitár-korszak áldozata

Hegedűs István rajza

Női dolgok

– Nekem nagyon erősek a csontjaim! . . .

hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Prepatics boltjába beállít egy úr és dühösen lármázni kezd:

– Hallja, maga svindler, a napokban vettem magánál ezt a botot mint valódi elefántcsontot, és most kiderült róla, hogy csak utánzat!

Prepatics álmélkodva összecsapja a kezét:

– Fantasztikus! Hát már az elefántoknak is hamis foguk van?!

–o–

Fehér, aki szenvedélyes keresztrejtvényfejtő, elmegy egy szemorvoshoz és azt mondja:

– Doktor úr, legyen szíves megvizsgálni a szememet, mert nem jól látok. Valószínűleg a sok keresztrejtvényfejtés közben rontottam el.

– Hogyhogy?

– Az egyik szememmel csak vízszintesen, a másikkal pedig csak függőlegesen tudok olvasni.

A félreértett ifjúság

– Itt van két forint, de el ne igya . . .

Magyarázat

– Kérem, én őstermelő vagyok, és ez mind az én kis pestkörnyéki kertemből való . . .

a Ludas Matyi színpada

BOLDOG HÁZASSÁG

(Szín: szerényen berendezett lakás, Irén és Ágnes régi barátnők, már egy órája beszélgetnek.)

IRÉN: Megkínálhatlak még egy csésze kamillateával?

ÁGNES: Köszönöm, ne verd magad költségekbe. Inkább mondd meg, drágám, mi a titka annak, hogy a férjeddel, Bélával tízévi házasság után is ilyen harmonikusan éltek?

IRÉN *(mosolyog)*: Szívecském, a férfiakkal bánni kell tudni. Okosan, ravaszul, női furfanggal. Béla pillanatokon belül itthon lesz. Ellesheted a titkomat. *(Kintről borízű hang: „Akácos út, ha végigmegyek rajtad én" . . .*

BÉLA *(csapzottan, italos állapotban feltépi az ajtót)*: Hé, asszony! Vacsorát! Továbbá közlöm veled, hogy egy vasam sincs. Mindent elittam.

IRÉN *(súgva a barátnőjének)*: Ma kapott fizetést. Más asszony ilyenkor perlekedik, botrányt csinál, felelősségre vonja a férjét. Én ellenben . . . *(Megsimogatja Béla ritkuló fürtjeit)*: Jól van, kedves. Szeretem, ha borszagú a leheleted. Van ebben valami férfias.

BÉLA *(elnyújtózik a fotelben)*: Cipőmet lehúzni, köpenyemet ide, vacsorát az asztalra!

IRÉN *(Ágnesnek büszkén)*: Mit csinálna ilyenkor más asszony? Olyan botrányt csapna, hogy csak úgy zengene a ház. Én ellenben . . . *(Homlokon csókolja Bélát.)* Te vagy a mindenem, az életem értelme. Csak továbbra is szeress úgy, mint eddig. *(Meghatottan nézi Bélát, aki teli szájjal tömi magába az ételt.)* Béluci, az óvodát, ugye, befizetted?

BÉLA *(felháborodva)*: Mindent kétszer kell mondanom? Egy fillérem sem maradt. A barátaimnak az italboltban fizettem néhány rundót . . . Nem maradhatok le a többiek mögött . . . Fő a becsület.

IRÉN *(barátnőjének bölcs mosollyal)*: Más asszony ilyenkor? . . . Én ellenben . . . Igazad van, Béla. Fő a becsület. Mindig ilyen legyél, hogy emelt fővel járhass az emberek között. Szépségem, én gyönyörűségem. *(Gyengéden cirógatja Béla orcáját).*

BÉLA *(nagyot ásít)*: Most lefekszem. Asszony, reggelre készíts ki nekem 200 forint zsebpénzt!

IRÉN *(rajongva)*: Meglesz, boldogságom, kékmadaram.

BÉLA *(eldülöngél).*

IRÉN: Látod, így élünk mi az én Bélámmal. *(Fölényesen)*: Egy kis asszonyi okossággal, ravaszkodással, alkalmazkodó képességgel mindent el lehet érni a férfiaknál. *(Büszkén)*: Ennek köszönhetem, hogy tíz éve nem volt köztünk egy hangos szó! . . .

(Függöny)

Galambos Szilveszter

A városrendezés áldozata

Minap a Cimbalom Kávéházban a városfejlesztés, a városrendezés problémáiról beszélgettünk. Azt mondta Ernő:

— Mint mindennek, sajnos, a városrendezésnek is megvannak a maga áldozatai. Még a legkörültekintőbb, leghumánusabb városrendezésnek is . . . Itt vagyok például én! Engem a

Körút és Rákóczi út kereszteződésének rendezése kapcsán ért sérelem.

— Az lehetetlen! — mondtam. — Az Emke-aluljáró szükségességét még egy csecsemő is játszva belátja, ami pedig a Nemzeti Színházat illeti, hát az aztán mindenképp megérett már a lebontásra . . .

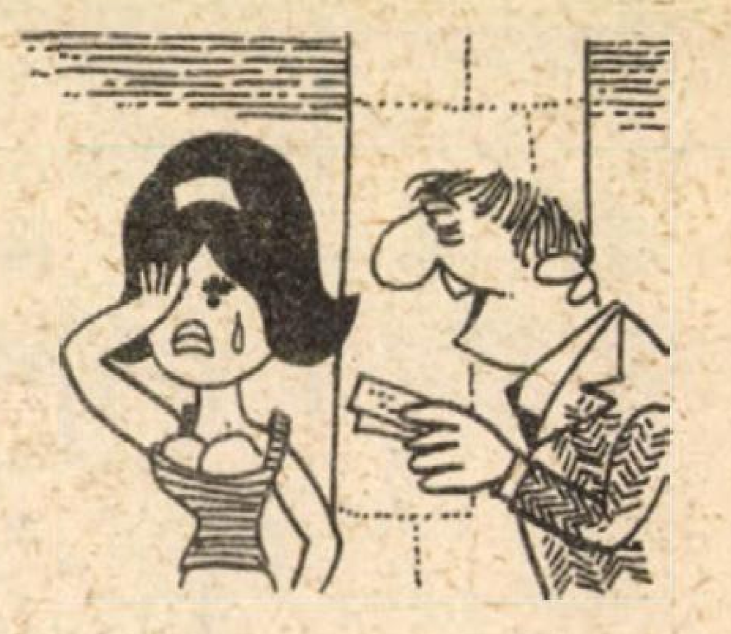
— Nem ezekkel van énnekem bajom — vágott közbe keserűen Ernő —, hanem az órával. Amelynek tövében fél Pest randevúzott — s e szavaknál egy diszkrét könnycseppet törölt ki a szeme sarkából. — Annak az órának a megszűnése számomra pótolhatatlan veszteség!

— Most is van ott egy óra. Legalább olyan pontos, mint a régi, sőt, talán még pontosabb.

— Más baj van, barátocskáim! Azelőtt a kérdéses térség összes találkái egyetlen pontra koncentrálódtak. Most ezek megoszlanak a tágas aluljáró számtalan attrakciójánál, nem beszélve a kijáratokról. Azonkívül lehet légyottot rendezni az Emke, az éjjelnappal Közért és a gyógyszertár előtt is, vagy az állományon kívüli szökőkútnál. Ez a baj . . .

— Hát most már aztán egy árva kukkot sem értünk az egészből! — kiabáltak többen.

— Mindent megmagyarázok — mondta Ernő a visszaemlékezéstől fátyolos tekintettel. — Tudjátok, én nem vagyok kimondott férfiszépség, afféle Adonisz, ezt még műfénynél is rögtön észrevenni. És emiatt, fájdalom, rendkívül szolid sikereket értem el a nőknél. Ugyanis, ezt dicsekvés nélkül mondhatom, engem meglátni és megszeretni szinte képtelenség. Azonban, mint a legtöbb férfi, én is roppant kedveltem a futókalandokat. Nos, nem részletezem a dolgot, de a sok kudarc megacélozta ravaszságomat. Rájöttem, hogy a boldogult Nemzeti órájánál, különösen csúcsidőben, mindig akad egy-két cserbenhagyott leányzó, akinek ezért vagy azért nem jött el az udvarlója. Az én módszerem a következő volt. Amikor észrevettem, hogy egy ilyen balszerencsés hölgy már épp el akar menni, udvariasan odaléptem hozzá és bemutatkoztam. Elmondtam, hogy rokon lelkek vagyunk, tudniillik az én partnerem sem jött el, s igazán kár volna, ha emiatt lemon-

danánk egy kellemes programról. Mivelhogy én már megvettem a mozijegyeket is . . . Akik kicsit tisztában vannak a nők lelkével, azoknak, azt hiszem, nem kell bővebben kifejtenem, mi módon sikerült rávennem újdonsült ismerőseim zömét, hogy álljanak nemes bosszút lovagukon, természetesen az én segítségemmel . . . És egy szép napon mindennek befellegzett. A hatalmas, ám decentralizált forgalomban immár képtelenség áttekinteni a terepet!

— No és hogy vontad le a konzekvenciát? — kérdeztem Ernőt.

A városrendezés mártírja lesütötte a szemét:

— Megnősültem . . .

Dalmáth Ferenc

Kedves Ludas!

Javasolom, hogy a tavalyi szemétverseny mintájára indíts budapesti zajvetélkedőt, megfelelő címekkel és rangokkal.

Önös érdek vezérel, mert lakóhelyem (a Kiss János altábornagy utca, Ugocsa utca és Kléh István utca kereszteződése) előkelő helyre kerülne ebben a nemes versenyben. Csikorogva kanyarodó, fékező autóbuszok, a tilalom ellenére dudáló gépkocsik, nyitott ablakból kibömbölő rádiók, televíziók, magnók, éjszaka pedig a helyi galeri non-stop szerenádja biztosítaná számunkra legalábbis az „őrjítő zenebona" titulust.

Ez a vetélkedő talán az illetékesek figyelmét is ráirányítaná a csendrendeletek érvényesítésére.

Csordás Mihály
Budapest, XII.,
Kiss János altb. u. 26.

A Boráros téren indulásra vár a 12/A jelű autóbusz. A hátsó felszállóhelynél – a kalauz melletti ülésen – középkorú férfi ül, a MAHART egyenruháját viseli.

Két férfi egymást támogatva igyekszik fel az autóbuszra, látszik rajtuk, hogy jó néhány fröccs szaladt le a torkukon valamelyik közeli italmérésben. A sikeres „felszállás" után egyikük a korláton áthajolva egy tízforintost nyújt a kék egyenruhás hajóstiszt felé.

– Ké-kérek két vo-vonalat.

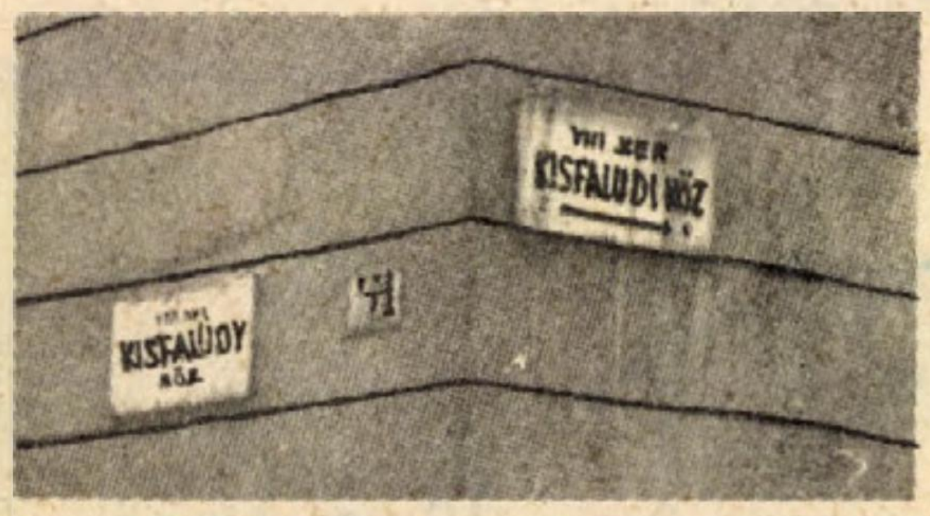
– Sajnos, én nem tudok önnek jegyet adni, én hajóskapitány vagyok.

Útitársunk meglepetésében nagyot csuklik, hosszasan megnézi magának a kapitányt, majd társához fordul:

– Ugye, mondtam, Józsikám . . . hukk! . . . hogy ne menjünk a Duna felé! Látod . . . hukk! . . . hajóra szálltunk!

Hám Károly
Budapest

Amint a fénykép mutatja, az egyik táblán ipszilonnal, a mellette levőn i betűvel végződik ugyanannak a térnek a neve. Igaz,

a magyar irodalomtörténet két kiváló Kisfaludyt is számontart, Sándort és Károlyt, de feltehetően egyformán írták a nevüket, már csak azért is, mert testvérek voltak.

Sz. I.
Budapest

Hallottam egy viccet, továbbadom:

A tanár fejcsóválva nézegeti a kisdiák dolgozatát.

– Nem is értem, hogyan követhet el egy ember ennyi hibát?!

– Nem egy ember! – nyugtatja meg a nebuló. – A papa meg a mama is segített.

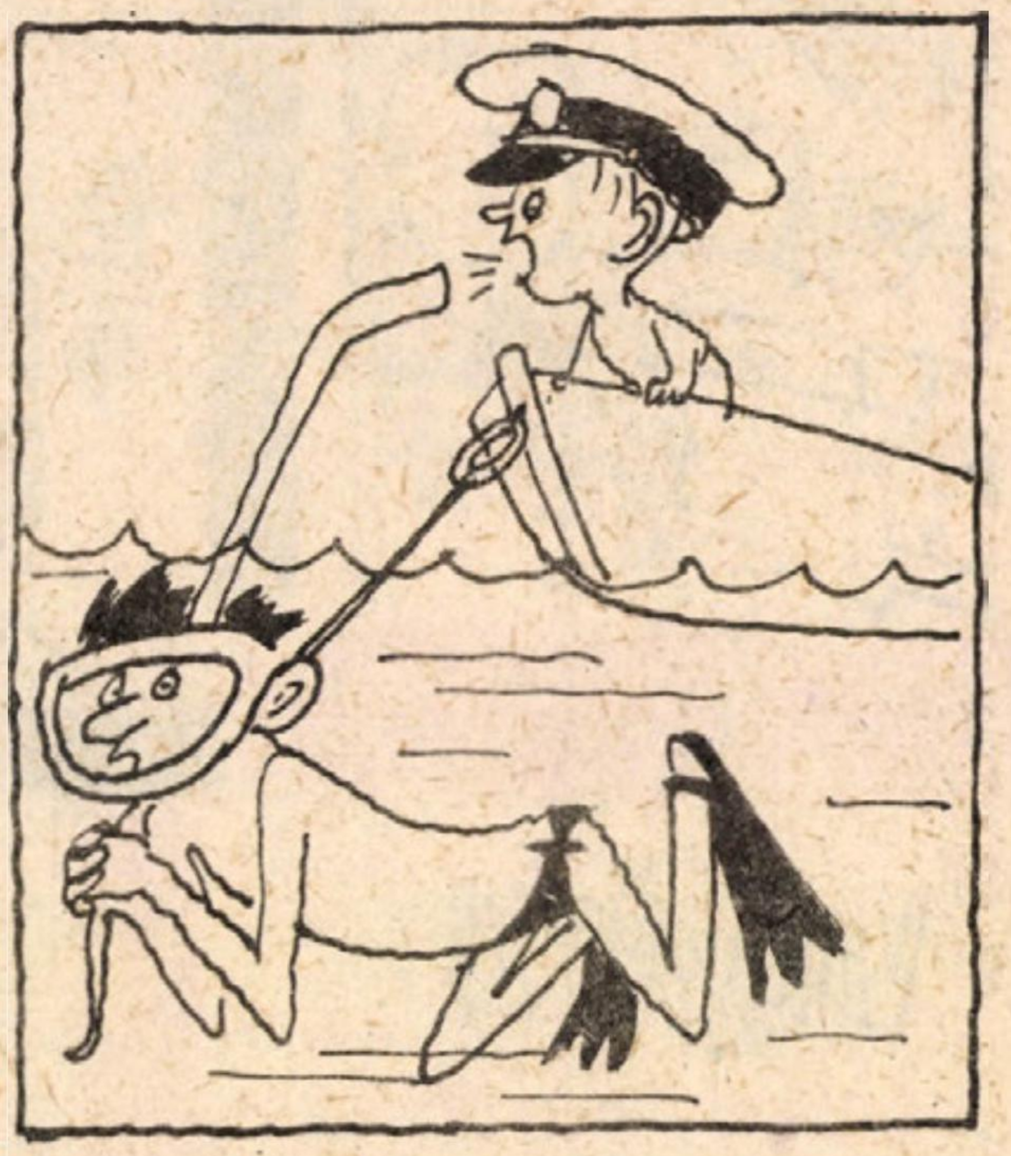
K. L.
Kalocsa

SZOVJET HUMOR

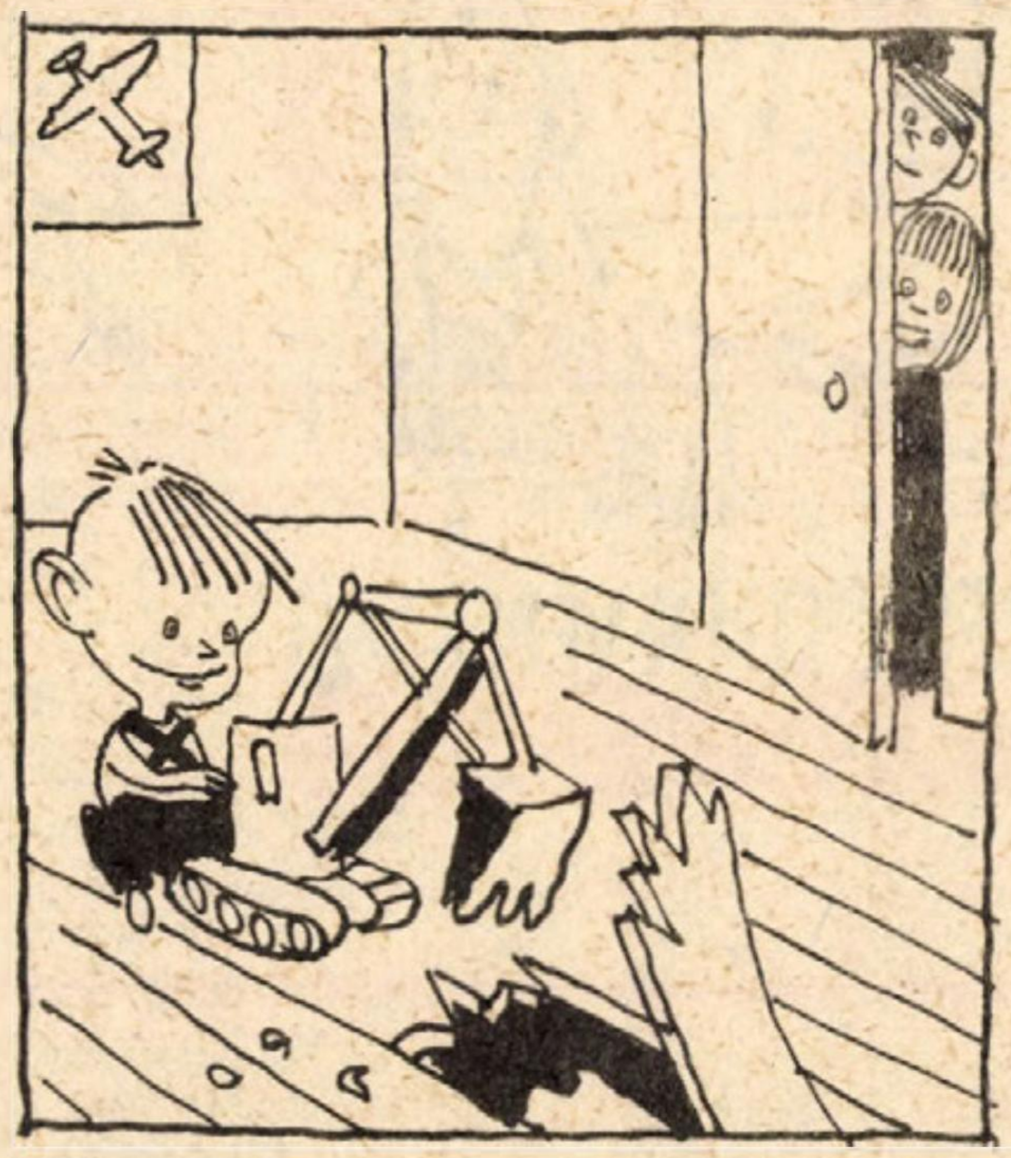
GYEREKEK

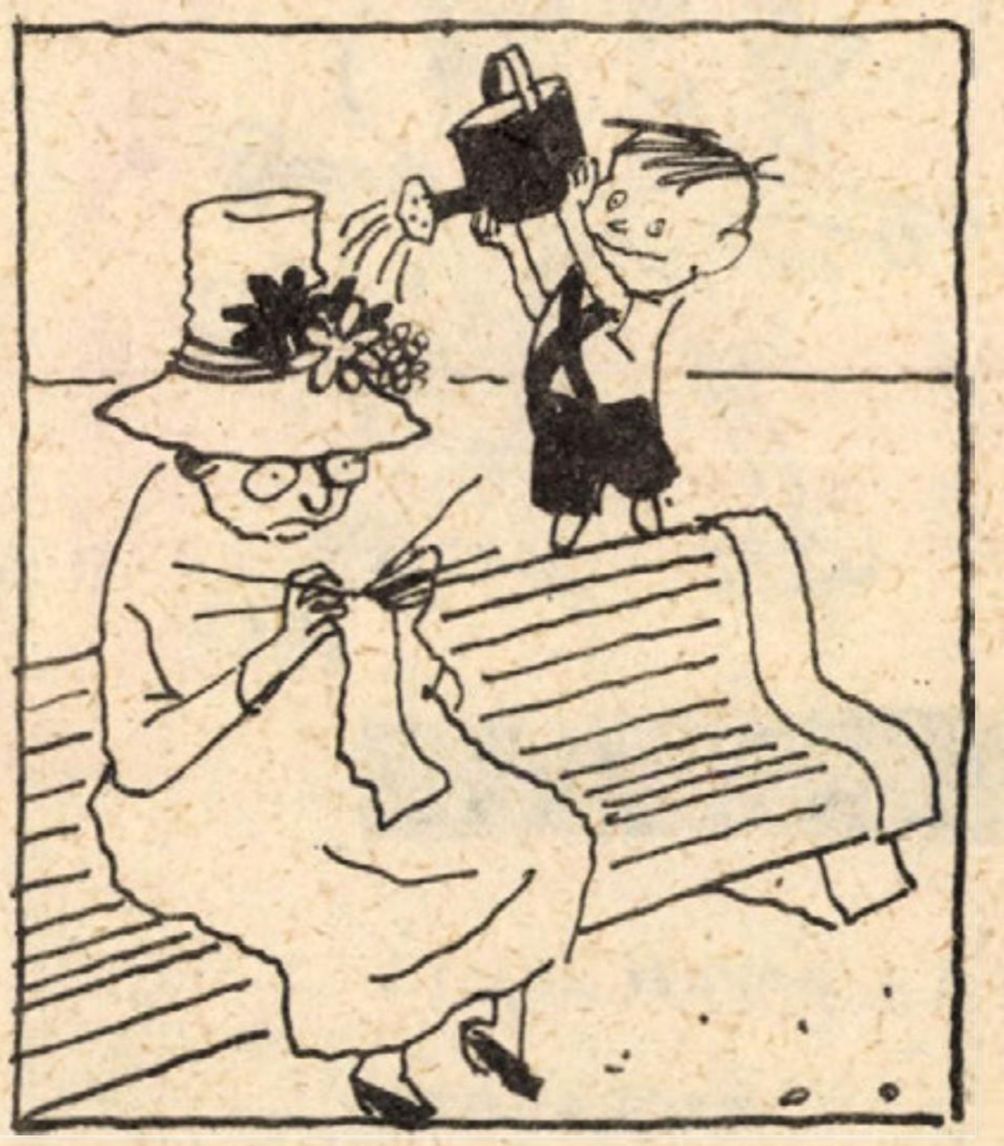
Amikor nincs szabad csónak

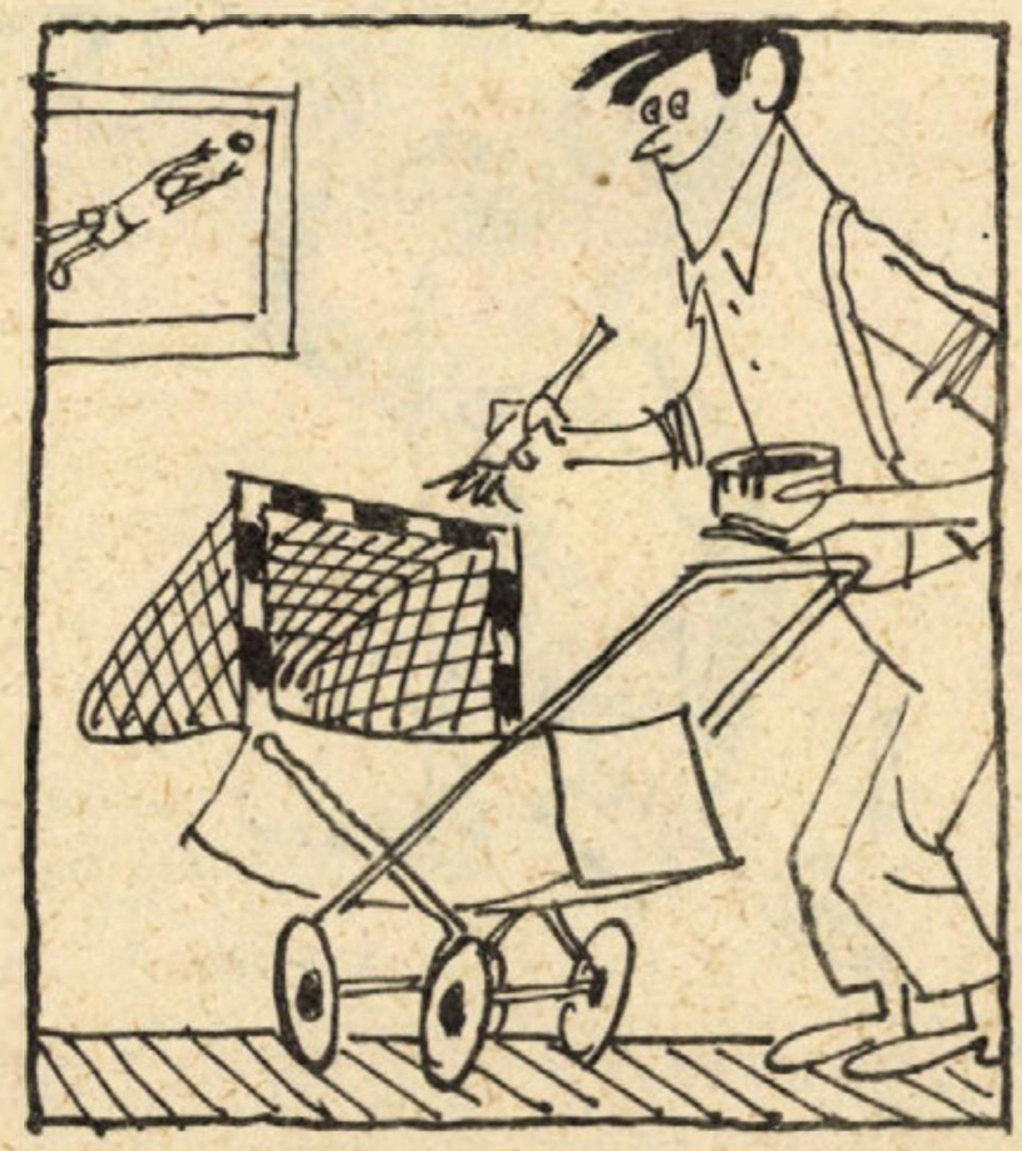
– Teljes gőzzel előre!

– Hálaistennek, a fiúnk talált magának valami elfoglaltságot . . .

Megható gondoskodás

– Jasint nevelek belőle . . .

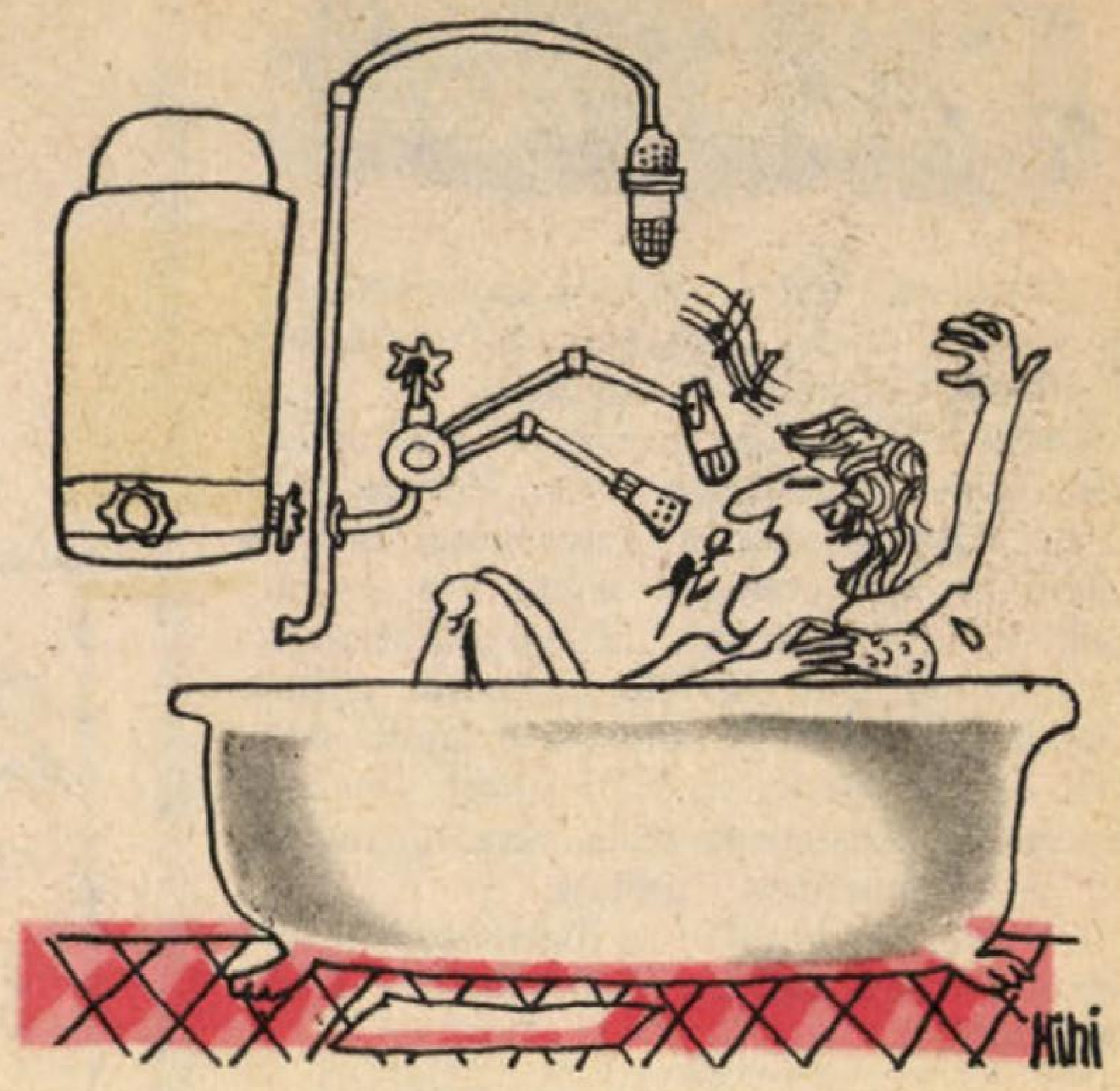
– Sajnos, én levágattam a hajfonatomat . . .

(Jurij Cserepanov rajzai, Moszkva)

MUNKAVÉDELMI PLAKÁTOK

Egy karrier elindul

Délelőtt a strandon

– Úgy tudom, betegállományban vagy?!
– Igen, az orvosom hőkezelést rendelt . . .

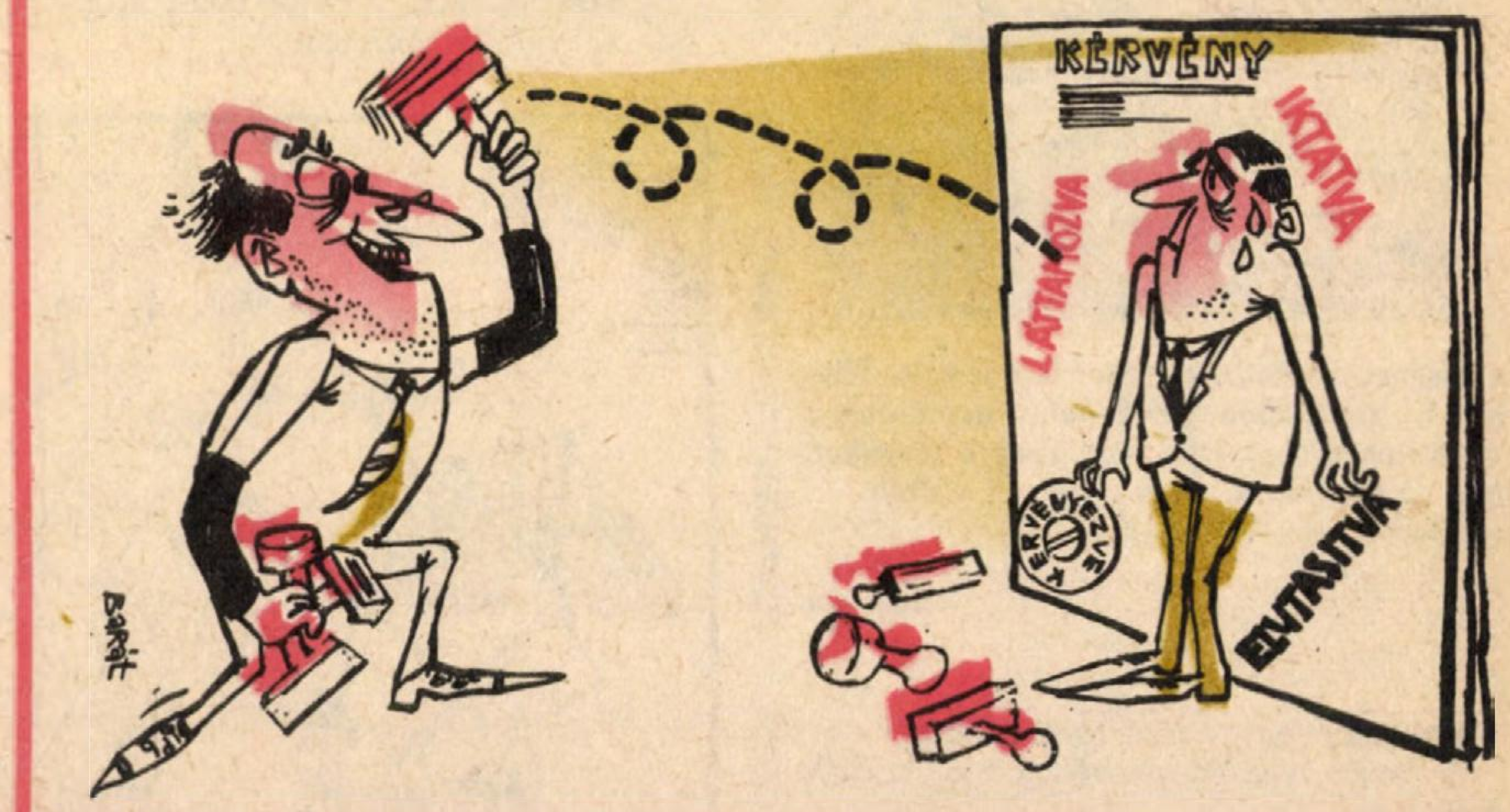
LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

SZÓRAKOZÁS VAGY BOSSZÚSÁG?

A „Café Varieté" műsoros belvárosi szórakozóhelyre telefonon asztalt foglaltam. Udvarias hang közölte velem, hogy a névre szóló asztalfoglalás elintézettnek tekinthető. Három nap múlva, július 16-án, vasárnap este meg is jelentem feleségemmel, és messzi földről érkezett vendégemmel. A helyiség zsúfolva volt, még egy szabad szék sem volt látható. Reklamációmra a pincér elmondotta, hogy bizonyára a délelőtti műszakkal beszéltem telefonon, amely elfelejtette továbbítani a délutáni műszaknak a helyfoglalást. Szép bosszús vasárnap estét szereztek nekünk. Hasonló eset ismerőseimmel is többször előfordult már a Café Varietében. Vajon miért hirdetik a telefonon rendelhető helyfoglalást? A vendég megjelenik, és a pincérek közlik vele: „Egyik sem az ön asztala."

Több mérges ember nevében:
P. A.

Évszázados produkció

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.
Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220 – 67.1004 – Kossuth Nyomda, Budapest
Árusítja a Magyar Posta
INDEX: 25504